

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαφῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρροναὶ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑξῆς:— Γρηγοριανὸν Διευθ. Ὁδ. Παρθενωνεῖου 14.

16 Ἀπριλίου 1889.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, δύο μικροὶ ἴστανται. Ἡλιοκαῆ εἶνε τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰ ἐνδύματά των τετριμμένα. Ἀσκειπεῖς καὶ οἱ δύο, καὶ ἡ μαύρη κόμη των, ἀτακτος καὶ ἀκτένιστος, μόνη καλύπτει τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, δασεῖα. Τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν ἀναστήματος καὶ μ' ὁμοίομορφον περίπου τὴν πενιχρὰν περιβολὴν, ἣν συμπληροῦναι καταπίπτουσα, ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τῶν γονάτων, μακρὰ ποδιά. Ὁ εἰς κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας τμήμα χαρτίου, κατερρακωμένον, κατεσπιλωμένον, ὑπομέλαν, ἐφ' οὗ διακρίνοντ' ἐξίτηλα τ' ἀποτυπώματα πληθῆος δακτύλων, ἀφ' ὧν διήλθε. Καὶ ὁ ἄλλος, προστριβόμενος εἰς αὐτὸν, κλίνει πρὸς μηρὸν, ἀγκῶνα πρὸς ἀγκῶνα, κλίνει πλάγιως καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τοῦ χαρτίου καὶ ἀκραζέται μετὰ προσοχῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ γράμματος. Διότι εἶνε γράμμα, καὶ ὁ φάκελλος αὐτοῦ, ἐριμμένος, κεῖται πρὸ ποδῶν, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, μετὰ τὸ εἰκοσάλεπτον ἐρυθρὸν αὐτοῦ σῆμα ἐξωθεν, γράμμα δι' ἐπιτετηθευμένων καλλιγραφικῶν χαρακτῆρων γεγραμμένον, μετ' ἐπιμελείας, μ' εὐθείας τὰς σειρὰς, ὡς διὰ χάρακος τεθέντος ὑποκάτωθεν ἴσως ἐπὶ τούτῳ ὅπως τὰς σημειοῖ. Καὶ ἀπευθύνεται φαίνεται πρὸς τὸν ἕνα ἐκ τῶν μικρῶν, ἐκεῖνον ὅστις παρατηρεῖ πλάγιως μετὰ προσοχῆς, ὡς προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ κάλλιον ἀντιλαμβανόμενος αὐτῶν καὶ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἀγνωστον αὐτῷ σημασίαν τῶν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ σημείων, ἅτινα τῷ ἀπαγγέλλει ὁ σύντροφός του, πλέον γραμματισμένος καθ' ὅλα τὰ διδόμεν' ἀπ' αὐτὸν κ' εἰς ὃν, ὅπως ἐξάγεται, κατέφυγεν ἵνα τοῦ τ' ἀναγνώσῃ.

Καὶ ἀναγινώσκει ὁ μικρὸς διερμηνεύς, πράγματι:

— « Καλαμάτα, 27 Μαρτίου 1889. Παιδί μου Γιώργη. Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σου ὑγείαν καὶ δεῦτερον νὰ ἐρωτήσας καὶ δι' ἡμᾶς καλῶς ὑγιαίνομεν. Παιδί μου,

σοῦ γράφω καὶ σοῦ λέω πῶς ἀφότου ἐφυγες εἶμαι εἰς μεγάλην ἀνησυχία καὶ λαχταρίζω νύχτα καὶ μέρα κάθε ὥρα καὶ στιγμή πῶς νὰ βρισκῶσαι μοναχό σου σὲ τόσο μεγάλη πολιτεία, ποῦ χάνονται οἱ μεγάλοι καὶ ὄχι ἐσὺ δέκα χρονῶν παιδί, καὶ τί νὰ γίνεσαι. Τὸ γράμμα σου ἔλαβα ὑποῦ μου ἔγραφες πῶς ὁ μπάρομπας σου ὁ Ἀντωνῆς ἐφρόντισε καὶ σ' ἔβαλε 'ς ἕνα μαγαζὶ μετρίαντα δραχμαῖς τὸ μῆνα. Ἐκαμ, παιδάκι μου, τὸ σταυρό μου κ' ἐπαρακαλέσθηκα 'ς τὸ Θεὸ μέραις νὰ μοῦ κόβῃ καὶ χρόνους νάν τοῦ τῆς δίνῃ. Ἐλαβα καὶ τὰ δύο τάλληρα ποῦ μοῦ ἔστειλες ἀπὸ τὸ μισθό σου μετὰ τὸν Παναγιώτη καὶ σὲ εὐχήθηκα ἡ δυστυχισμένη πέτρα νὰ πιάνης καὶ μάλαμμα νὰ γίνεσαι. Τώρα, ἀπὸ τότε ἔχω τρεῖς μῆνες νὰ μάθω γιὰ σένα. Τί κάνεις, τί γίνεσαι δὲν ἤξέρω. Ἐνημερόνει, βραδυάζει, μετὰ τὴν ἔννοια σου πέφτω καὶ μετὰ τὴν ἔννοια σου ζυπνῶ. Ἡ ἀδελφὴ σου μοῦ λέει: «Μὰ μὴ στενοχωριέσαι, τί κάνεις ἔτσι, θάρρωσθήσης, καὶ μὲνη μητέρα!», μὰ ἐμένα ὕπνος δὲ μοῦ πάει νὰ συλλογίζωμαι ὁλοένα ποῦ νὰ εἶσαι καὶ πῶς νὰ περῶς. Ὅσους ἔρχονται ἀπ' αὐτοῦ πηγαῖνα καὶ τοὺς ρωτῶ γιὰ σένα, μὰ ἀρεῖ καὶ ποῦ ναῦρῶ κανένα νὰ μοῦ πῆ πῶς σὲ εἶδεν. Ἡ ἀδελφὴ σου μοῦ λέει πάλι: «Μὰ ποῦ νάν τὸν ἰδοῦνε, μάνη, τόσος κόσμος 'κεῖ περᾶ. . .!», μὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ σ' ἔχω χαμένο καὶ σένα σάν τὸν πατέρα σου . . .».

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐξακολουθεῖ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ δι' ἀναλόγων φράσεων, ἀνησυχίαν καὶ λύπην καὶ αγωνίαν ἐκδηλοῦσα. Προδήλως, μητρὸς εἶνε τὸ κατερρακωμένον γράμμα, μητρὸς ἀγραμμάτου καὶ πτωχῆς, — διὰ ζένης βέβαια χειρὸς γραφέν, — μητρὸς ἣτις θὰ κατέφυγεν ἴσως καὶ αὐτὴ εἰς κανένα γραμματισμένον διὰ νὰ τῆς τὸ γράψῃ, ὑπαγορεύουσα αὐτῷ, ὅπως ὁ υἱὸς τῆς τώρα εἰς τὸν μικρὸν φίλον του διὰ νὰ τοῦ τ' ἀναγνώσῃ. Καὶ ἡ ἀγωνία ἦν ἐκφράζει, εἶνε ἡ ἀγωνία τῆς χωρισμένης ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς αὐτόν, ὃν ἔστειλε φαίνεται μακρὰν, εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πολιτείαν περὶ ἧς ἠμιλεῖ, εἰς τὴν Ἀθήνα, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἀναγκασθεῖσα πιθανῶς ὑπὸ τῆς δυστυχίας, διὰ νὰ εὕρῃ πόρον ζωῆς,

καθ' ἦν ὄλοσχερῶς οἱ πολέμιοι κατεστράφησαν, καὶ τοσοῦτοι ἐξ αὐτῶν ἐφρονεύθησαν, ὥστε ὁ παραρρέων ποταμὸς ἐπλημμύρησεν αἵματος. Ἄλλ' ἔάν ἠνδραγάθησε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Μανιάκης, ἐτι περιφανέστερον ἠγωνίσθη ὁ Χαράλδος, ὅστις ἰδίᾳ χειρὶ φονεύσας τὸν Ἐμίρη, ἐπήνεγκε τὴν ὀριστικὴν τροπὴν, διὸ καὶ ἀνεδείχθη, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην, Σπαθάρης.

Μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο ὁ Ἑλληνικὸς στρατός ἐκυρίευσε δεκαεπτὰ ἐτέρας Σικελικὰς πόλεις, ἐν αἷς ὁ Μανιάκης ἐφοδοῖται ἀκρόπολιν, καὶ κατέλειπε φρουρὰν, ἱκανὴν ἵν' ἀντιστῆ εἰς πᾶσαν τῶν ἐγγυρῶν ἐξέγερσιν· κατὰ πάσας δὲ ταύτας τὰς περιπτώσεις περιφανῶς ἠγωνίζετο ὁ Χαράλδος, ὅστις μετὰ τῶν πρώτων ἀνεβίχαστο ἐπὶ τῶν τειχῶν. Ἐφαίνετο δ' ἐπικειμένη οὕτω τῆς ὄλης νήσου ἡ ἀνάκτησις, ὅτε δεινὴ ἐνέσκηψε συμφορὰ, ὡς ἐκ τῆς ἀθλιότητος τοῦ ναυάρχου Στεφάνου, γαμβροῦ τυγχάνοντος τοῦ Ὀρφανοτρόφου.

Οἱ Ἀραβες τῆς Ἀφρικῆς, οἱ τῆς Σικελίας κυριαρχοῦντες, καὶ τὴν ὑψίστην σημασίαν τῆς κτήσεως ἐκείνης κατανοοῦντες, ἅμα ἐμάθον τοῦ πρώτου αὐτῶν στρατοῦ τὴν καταστροφὴν, ἀπέστειλαν νέον κρατερὸν στόλον, μετὰ δυνάμει μείζονος τῆς προτέρας. Εἰς ναύαρχον ἀγρυπνον καὶ δραστήριον, ἀπαντῶντα τὸν στόλον ἐκείνον ἐν τῷ πελάγει, εὐχερῆς ἀπέβαινεν ἡ κατατρόπως αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Στέφανος οὐδὲ παρέκώλυσε τὴν ἀπόβασιν τῶν Ἀράβων, οἵτινες κατέλαβον τότε ἀναπεπταμένην πεδιάδα, κλυομένην «Δραγίνιας.» Τοῦτο μαθὼν ὁ Μανιάκης, συνεκέντρωσε τὰς ὑπ' αὐτὸν δυνάμεις, καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐπιτάξας συνάμα τῷ Στεφάνῳ τὴν αὐστηράν τῆς παραλίας τήρησιν ἵνα τρεπομένων τῶν Σαρακηνῶν, παρακωλυθῆ ἦεν ἡ φυγὴ αὐτῶν. Μεθ' ὅ συγκροτηθείσης μάχης ἐκ παρατάξεως, λαμπρῶς αὐτίς οἱ ἡμέτεροι ἐνίκησαν, πεσόντων, κατὰ τὸν Κεδρηνόν, πεντακισμυρίων ἐχθρῶν. Καὶ πάλιν δὲ τοσοῦτον παρατόλμως ἠγωνίσθη ὁ Χαράλδος, ἐλαφρῶς μάλιστα τρωθείς, ὥστε ἀνεδείχθη Πρωτοσπαθάρης πρὸ τοῦ παραταταχμένου στρατοῦ.

Ὁ θρίαμβος οὕτω ἐφαίνετο τελικός, ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἐμίρης, λαθῶν τὰς φυλακὰς τοῦ Στεφάνου, διέφυγεν εἰς Ἀφρικὴν. Τοσοῦτον δ' ἐπὶ τούτῳ ἐξεμάνη ὁ Μανιάκης, ὥστε, μόλις συναντήσας τὸν ναύαρχον, ἐκάλεσεν αὐτὸν βᾶθμον καὶ προδότην, καὶ κατὰ κεφαλῆς ἐτυψεν. Ὁ Στέφανος, πνέων ἐπὶ τούτῳ τὰ μένα, γράφει ἀμέσως εἰς τὸν Ὀρφανοτρόπον ὅτι ὁ Μανιάκης μελετᾷ ἀποστασίαν, διαβολὴν ἦν προθύμως ἐπίστευσεν ὁ Εὐνοῦχος, ὃν ἐτάρακτον ἦδη τοῦ Στρατάρχου τὰ τροπαια. Διὸ καὶ ὁ μὲν δαφνοστερῆς ἤρωσι ἀπάγεται δέσμιος εἰς Βυζάντιον, πᾶσα δὲ ἡ ἀρχὴ ἀνκίθηται εἰς τὸν

Στέφανον, συνεκπεμφθέντος καὶ ἀσῆμου τινὸς εὐνοῦχου, τοῦ Βασιλείου Πεδιαδίτου. Ἀπελπίς ἐπὶ τῇ τροπῇ ταύτῃ τῶν πραγμάτων ὁ Χαράλδος, ἠρνήθη πᾶσαν περαιτέρω ὑπηρεσίαν, καὶ συνώδευσεν εἰς Βυζάντιον τὸν ἐκπτώτον Στρατηγόν. Τινὲς φρονούσιν ἴσως ὅτι, πλὴν τῆς φιλικίας πρὸς τὸν Μανιάκην, καὶ ἄλλο τι αἴτιον ἐξώθει αὐτὸν. Οὐδὲ ὧς ἀπίθανον, καθ' ὅσον παρήλθον ἐξ ὅλων μῆνες ἀπ' οὗτου κατέλειπε τὴν Μαρίαν, καὶ ἀκατάσχετος κατέπηκεν αὐτὸν τῆς νεαρᾶς Βασιλισσῆς πόθος.

Ἐπέστη δὲ ταχύτατα ἡ τοῦ δεινοῦ τοῦτου ἀδικήματος τιμωρία. Οἱ Ἀραβες τῆς Σικελίας, ὑπὸ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ὑποθηρῶσιν βοθηθούμενοι, καὶ ὠφελοῦμενοι ἐκ τῆς βραχυτότητος καὶ δειλιάς τῶν νέων Στρατηγῶν, ἀνέκτησαν πᾶσας τὰς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν καταληφθείσας πόλεις, πλὴν μόνης τῆς Μεσσηνίας, ἣν προσωρινῶς διέσωσαν οἱ ἐπιδέξιοι ἀγῶνες τοῦ φρουράρχου αὐτῆς Κατακαλῶν Κεκαυμένου, ἐνὸς τῶν περιφανέστερων ἀνδρῶν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ χρόνῳ, ὁ Στέφανος καὶ ὁ Πεδιαδίτης ἐφυγον αἰσχυρῶς εἰς Ἰταλίαν οὐδ' ἤρκεσε τοῦτο. Ἄντι τοῦ Μανιάκη, προχειρίσθη Κατεπάνω τῆς Ἀπουλίας, ὁ Μιχαὴλ Δοκειανός, ἀνὴρ τυχαῖος, ὡς πάντα τοῦ Ὀρφανοτρόφου τὰ πλάσματα· περιῆλθε δὲ οὗτος εἰς ῥῆξιν πρὸς τοὺς Νορμαννοὺς, οὓς ἐπιτηδεῖως προσηταιρίζετο ὁ Μανιάκης, καὶ ἀπὸ συμμάχων μετέβαλλεν αὐτοὺς εἰς ἐχθρούς, καθ' ὅσον, οὐ μόνον ἠρνήθη τὸ συμπεφωρημένον σιτηρέσιον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπόστολον αὐτῶν καθυβρίσας ἐμαστίγωσε. Συνεπεῖρα δὲ τούτου οἱ ἀτρόμητοι ἐκείνοι πολέμισται ἀπεφάσισαν τὴν δι' ἴδιον πλέον λογαριασμὸν κατάκτησιν τῆς κάτω Ἰταλίας. Καὶ πράγματι, ἀθροίσαντες μίγα πλῆθος τυχοδιωκτῶν ἀπὸ τῆς ἄνω καὶ μέσης Χερσονήσου, ὀδηγούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν ἠρωϊκῶν νηῶν τοῦ Ταχρέδου, πολλὰς κατετρόπωσαν τὸν ἐν λόγῳ μὲν κῆρυκα, ἐν ἐργοῖς δὲ ἀδέξιον Δοκειανόν. Οὗτος ἐπαύθη τότε, διορισθέντος ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Βοϊωάννου, ὅστις ὁμοίως ἐπίσης κατὰ κράτος ἠττήθη καὶ συλληφθεὶς, περιήχθη ἐν θρίαμβῳ μέχρι Βενεζιέντου. Οὕτω δὲ, σὺν τῇ Σικελίᾳ, ἀπολέσθη καὶ πᾶσα ἡ κάτω Ἰταλία, πλὴν τεσσάρων πόλεων, τοῦ Βρεντησιῶ, τῆς Ὑδροῦντος, τοῦ Τάραντος καὶ τῆς Βάρης, πᾶσης τῆς λοιπῆς χώρας περιελθούσης εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Νορμαννῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ἄνθρωπος ὑπέροχος κατ' ἀνάγκην θεωρεῖται ὡς κακντροπέχης. Ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι δὲν διαδέχονται τὴν ἑλλειψιν ἢ τὸ γελόσιον, ὁ ἀδυσώπητος αὐτοῦ ὀφθαλμὸς διαγινώσκει τὰ τρωτὰ μέρη.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (*)

Δὲν πιστεύω νὰ με διαψεύσει τις ἰσχυρίζομενον ὅτι δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῆ εὐτυχῆς θνητὸς ὁ πάσχων μίαν οἰανδήποτε ἀσθένειαν. Δὲν φθάνει μόνον ὅτι ὑφίσταται πολλὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀλγηθόνας, ἀλλ' ὀφείλει καὶ ἀκριβῶς νὰ πληρώσῃ αὐτὴν τὴν ἀτυχίαν του, νὰ ἐξοδέσῃ δηλαδὴ χάριν τῆς ἀξιοθρηνητῆτος αὐτῆς καταστάσεώς του ὅσα χρήματα οὐδέποτε ἤθελε δώσει χάριν οἰασθῆποτε ἄλλης ἀπολαύσεως. Ἐν Παρισίῳ δὲ πρὸ πάντων πᾶσα ἀσθένεια εἶνε δι' ἀνθρώπων τῆς μέσης λεγομένης τάξεως ἡ ἀπελπιστικώτερα καὶ δαπανηρότερα πολυτέλεια. Διότι οὗτος ἀπ' ἐνὸς μὲν ἔχει πολὺ ὀλίγα χρήματα, διὰ νὰ δυνηθῆ ἐν ἀναπαύσει νὰ ὑποστῇ τοὺς πόνους του, ἀπ' ἑτέρου δὲ πάρα πολλὰ, διὰ ν' ἀποφρασθῆ νὰ ἐμπιστευθῆ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ εἰς τοὺς λεγομένους ἰατροὺς τῶν πτωχῶν. Ἐνταῦθα δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰ νοσοκομεία τῶν Παρισίων. Περὶ αὐτῶν δὲν εἴμεθα ἀρμόδιοι νὰ κρίνομεν, οὐδ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ κάμωμεν λόγον περὶ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου ἴσως ὀλίγοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀκούσῃν τι. Ξένοι ἰατροὶ, ἔλθοντες εἰς Παρισίους ἐξεπίτηδες πρὸς σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς νοσηλείας ἐν τοῖς ἐκεῖ νοσοκομείοις, ἐκπλήσονται βλέποντες παρὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ καθιδρύματα, ἐν οἷς ἐνεθρονίσθησαν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς προόδου, καὶ ἄλλα, ὅσθεν ἀδύνατον νὰ ἐκρίθωθῃν κί μᾶλλον ἀπρηχαιώμεναι καὶ ἀλογώτεροι τῶν συνηθειῶν. Τὰ ἀξιολογώτερα καὶ λαμπρότερα καθιδρύματα ἔχον τὰς πύλας των μόνον εἰς τοὺς πλουσίους ἀνοικτάς· ἡ σαβοῦρα, τὰ σκύβαλα μένουσιν διὰ τοὺς πτωχοὺς, μένουσιν διὰ τὸ πλῆθος, τοῦ ὁποίου κί καθημερινὰ ὀδύναὶ καὶ τὰ βᾶσανα γεννῶσι πᾶσαν ἀσθένειαν.

Μικρὰ καὶ μηδαμινὴ σχεδὸν ἐπῆλθε βελτίωσις εἰς τὸ ἐν Γαλλίᾳ νοσηλευτικὸν σύστημα. Οἱ τε κληρικοὶ καὶ οἱ ἐλευθερόφρονες ἐμάχοντο κατ' ἀλλήλων καὶ συνεζήτησαν περὶ τοῦ ἂν ἐν τῷ μέλλοντι ἔπρεπε ν' ἀνατεθῆ ἡ νοσηλεία τῶν ἀσθενῶν εἰς καλοφραγίας ἢ εἰς λαϊκὰ πρόσωπα. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ παρήρχοντο τὰ ἔτη, μετ' αὐτῶν ὁμοίως δὲν συμπάρηλλον καὶ οἱ τρεῖς ἀχώριστοι τῶν πασχόντων σύντροφοι: ἀλγηθόνας, πάθη καὶ κακὴ νοσηλεία. Παρόμοιόν τι φαίνεται παρὰ τὴν κατὰ τὴν εἰς τοὺς ἰατροὺς τῶν Παρισίων. Τὰ ὀνόματα τινῶν ἐξ αὐτῶν ἠκούον εὐφρόμως ἀνα σὺμπασαν τὴν ὑφῆλτον, πρὸς αὐτοὺς, ὡς εἰς χρηστήρια συρρίουον

πανταχόθεν μετ' εὐλαβείας ἀσθενεῖς, ζητοῦντες βοήθειαν. Ἀλλὰ τίς ἐκ τῆς μέσης τάξεως, τίς ἐκ τῶν μέσων στρωμάτων τῆς κοινωνίας δύναται νὰ προσπελάσῃ αὐτοῖς, ἢ νὰ τοὺς προσελκύσῃ παρὰ τὴν κλίνην του; Ἐσταυμένως τις ἠγερῶν μάλιστα, ἢ κτηματίας τις φέρων πολλοὺς τίτλους καὶ ὑλόκληρον περιουσίαν ἐν τοῖς θυλακίοις του, ἢ Βογιάρος τις, ἢ ὁ πρέσβυς κράτους χορηγοῦντος παράσημα, ἢ ἑκατομμυριοῦχος τις πρόεδρος ἐξωτικῆς τινας δημοκρατίας, τέλος πάντων μόνον κύριος ἀδικαικρομένης, ὁ ὁποῖος μὲ ἄλλους λόγους ἔχει ἰδιόκτητον μέγαρον, ἢ κατοικεῖ ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι τοῦ περιφανέστερου καὶ δαπανηρότερου ξενοδοχείου τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας.

Ἄλλ' ἔάν κοινὸς τις θνητὸς (καὶ μάλιστα διπλῶς θνητὸς, ὡς ἔχων ἀνάγκην ἰατροῦ) ζητήσῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ἰατρικὴ τις ἐξοχότης, ἐνενηκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν θὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν ὅτι: «Ὁ τάδε ἐξοχώτατος λυπεῖται μὴ θυνάμενος, ἕνεκα πάρα πολλῶν ἀσχυλῶν, νὰ σὰς ὑποσχεθῆ ὠρισμένην συνέντευξιν». Δὲν μένει λοιπὸν ἄλλο παρὰ, ἐάν τοῦτο δυνατόν, νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸ οἰκημα δηλαδὴ τοῦ δούτορος καθ' ἣν ὄραν δέχεται τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας χυλιὰς προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ὑποστῇ ὅλην ἐκείνην τὴν βᾶσανον τῆς καταθλιπτικῆς καὶ ἀτελειότητος προσδοκίας. Πολὺ ἀκριβῶς ἀγοράζει τὸν χρησμὸν τοῦ ἰατροῦ ὁ ἠναγκασμένος νὰ διέρχηται ὀλοκλήρους ὥρας ἐν τῷ μέσῳ ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι, καταπεπνημένοι καὶ ἀπολέσαντες πάντα ἠθικὸν χαλινόν, δὲν συγκρατοῦνται πλέον καὶ ἀπροκαλύπτως δεικνύουσι ὑπ' ὅλας τὰς δυνατὰς μορφαὶς τῆς ἀσχημίας τὰ φοβερὰ καὶ ἀποτρόπαια αὐτῶν πάθη.

Καὶ ὅταν τέλος ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐλπίδος, ὅταν τέλος εὐτυχῆσῃ ὁ ἀσθενὴς νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ συμβούλου καὶ σωτήρος του, βλέπει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀπέναντί του ἀνθρώπον, ἐξὴν τλημμένον ἤδη καὶ ἀφρημένον, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν ἀκούει καὶ ὁ ὁποῖος διὰ πολλῶν καὶ παντοίων, διὰ τὸν πάσχοντα προβλητικῶν τρόπων τῷ δίδει νὰ ἐννοήσῃ ὅποσον θὰ ἐχαιρεν, ἐάν ἄλλον ἔβλεπεν ἤδη ἀπέναντί του, διὰ νὰ παρατῶθῃ πέλος ἡ καθημερινὴ ἐργασία.

Καὶ ὁμοίως φέρειν ὁ ἀτυχῆς ἀσθενὴς συστατικὸν γράμμα πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ διασῆμου ἰατροῦ Ν. Ν. Ὁ ἐξοχώτατος ἔριψε βέβαια βλέμμα κενὸν καὶ ἀόριστον ἐπὶ τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τὸ εἶθκεν ἀμέσως κατὰ μέρος χωρὶς πραγματικῶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Οὕτε κεν ἡ παραμικρὰ ἀκτίς εὐπροσηγορίας ἐξωραίζει τὴν στενόχωρον ἐκείνην στιγμήν. Ὅπως δὲ ὅποτε ὁμοίως ἐν ταύτῳ

(*) Ἐδημοσιεύθη πρὸ τινος ἐν τῷ Νέῳ Ἐλευθέρῳ Τέταρτῳ τῆς Βιέννης.

ταις περιστάσεσιν αἱ ἱατρικαὶ ἐξοχώτητες δὲν πταίου. Ἐνοχλοῦνται καὶ αὐτοὶ παρὰ πολὺ. Ἡ ἀνθρωπίνη γνῶσις ἔχει τὰ ὅριά της. Ὅταν δὲ τις καθημέραν, καθημέραν ἀπὸ πρῶιας μέχρι ἐσπέρας, ἀναγκάζεται νὰ κατατρίβῃ τὸν νοῦν του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καταλαμβάνεται ἐπὶ τέλους ὑπ' αἰσθημάτων φυσικῆς ἀμύνης, ὑπὸ ἀναισθησίας τοῦλάχιστον καὶ ἀδιαφορίας.

Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρῶγμα, προκειμένου περὶ τῶν ἱατρῶν δευτέρας, τρίτης ἢ καὶ οὐδεμίας τάξεως. Ὅταν καὶ οὗτοι οἰκειοποιῶνται συνηθείας παρομοίας πρὸς τὰς τῶν πολυασχόλων καὶ πρώτης τάξεως συναδέλφων των, δι' αὐτοὺς ἀξίζει Μολιέρου, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τόσον περικράν σάτυραν κατὰ τῶν ἱατρῶν.

Δὲν ὁμιλοῦμεν βεβαίως περὶ τῶν ἐξαιρέσεων, διότι ὑπάρχουν καὶ ἱατροί, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες τὴν εὐγενῆ συναίσθησιν τῆς φιλάνθρωπικῆς των κλήσεως ἐργάζονται πολλακίς πάσῃ δυνάμει ἐπ' ἀγαθῶ τῶν πασχόντων, οὐδὲ κἀμνομεν λόγον περὶ τῶν λεγομ. οἰκιακῶν ἱατρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ἐτη ὁλόκληρα γνωρίζουν φιλικῶς τὰς οἰκογενείας καὶ παρέχουν αὐταῖς εἰς πάσαν περιστασιν προθύμως τὴν ἐνεργητικὴν των συνδρομήν, οὐδὲ ἀναφέρομεν τοὺς πολιτικούς ἐκείνους δόκτορας, οἱ ὁποῖοι χάριν τῶν πολιτικῶν των σκοπῶν παρουσιάζονται δωρεὰν φίλοι καὶ σύμβουλοι τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ λέγομεν περὶ τῶν κοινῶν ἱατρῶν τῶν Παρισίων, τοὺς ὁποῖους κἀλὸν εἶνε νὰ γνωρίσωμεν ὀλίγον ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Τοῦ συρφετοῦ τούτου πρώτη φροντίς εἶνε ν' ἀποκτήσῃ μίαν οἰκονομία εἰδικότητα. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τινὲς κατορθοῦσι θαυμασίως νὰ τελειοποιηθῶσιν εἰς τὸ εἶδος των. Ἀλλὰ τὴν εἰδικότητα των ἐφαρμόζουσι εἰς πάντα ἀσθενῆ ὅστις ἤθελε τυχόν τοῖς παρουσιασθῆ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ πᾶς φιλόσοφος δημιουργεῖ ἐν ἰδικόν του σύστημα καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως θέλει καὶ καλὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ καλοῦπι τοῦ συστήματός του, ἀδιαφορῶν ἂν ἐφαρμόζωνται ἢ μὴ.

Πόσον σπάνιοι εἶνε οἱ ἱατροὶ ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι νὰ δύνανται νὰ κἀμουν μίαν φρόνιμον κἀν διάγνωσιν περὶ τῆς γενικῆς τοῦ ἀσθενοῦς καταστάσεως! Ἐπι δὲ σπανιώτεροι εἶνε ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀγάπης μὲν πρὸς τὴν ἐπιστήμην εἶνε προσεκτικοὶ παρατηρηταί, ἐκ φιλάνθρωπικῆς δὲ φίλοι ἐιλικρινεῖς τῶν πελατῶν των!

Οἱ πλείστοι τῶν παρισιακῶν ἱατρῶν εἶνε ἔμπειροι τῆς ἱατρικῆς. Ἐμπορικῶς καὶ ψυχρῶς κἀμνουν τὰς ἐπισκέψεις των. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ τὸ ποσὸν τῆς προσοχῆς των ῥυθμίζεται ἀναλόγως πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας. Ὅποιο δὴποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ τοῦ φαρμάκου τούτου ἱατρὸς οὐδέποτε οὐδ'

ἐπὶ ἐν λεπτόν τῆς ὥρας θά ἐπισπύσῃ τὴν ἐπισκεψίν του. Καὶ αὐτοὶ οἱ κατώτεροι καὶ ἀσημότεροι ἱατροὶ ἔχουν ὠρισμέναι τὰς ὥρας τῶν ἐπισκέψεων των, καὶ αὐτοὶ δὲ, ἀκόμη καὶ ἂν μὴδ' ἓνα ἀσθενῆ εἶδον προσερχόμενον ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα, θά τὸν ἀφήσουν νὰ περιμένῃ εἰς τὸν προθάλαμον, διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι συναδέλφοι ἔτση κἀμνουν καὶ διότι δὲν θέλουν νὰ φανοῦν, ὅτι δὲν ἔχουν ἀσχολίας. Ἐὰν δὲ ἱατρὸς οὗτος προσκληθῇ παρὰ τινι ἀσθενεῖ, ἔρχεται πάντοτε ὥρας τινὰς ἀργότερον. Τοῦτο, φαίνεται, διακρίνει τοὺς μεγάλους καὶ διακεκριμένους ἱατροὺς. Ἐὰν δὲ παραστῇ ἀνάγκη ἱατροῦ τὴν νύκτα—ὦ, ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ τότε τὸν ἀτυχῆ πάσχοντα! Εὐτυχέστατος δύναται νὰ θεωρηθῆ ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος, χάριν τοῦ ὁποῖου ἐγείρεται τὴν νύκτα ὁ ἱατρὸς, ὅπως τὸν ἐπισκεθῆ! Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱατροὶ εἶνε πολὺ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι. Περὶ πάντων δύνανται νὰ ὁμιλήσουν, καὶ περὶ πολιτικῆς καὶ περὶ ἐθνικῆς οἰκονομίας, καὶ περὶ τέχνης καὶ περὶ κοινωνικοῦ καὶ περὶ ἱπποδρομιῶν, χαρτοπαιγίου, ταξιδιῶν, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἱατρικῆς. Τὸ χαρακτηριστικὸν των γνώρισμα εἶνε ἀμέσως νὰ μαντεύουσι τὰ πάντα, νὰ ἐρηνηνεύουν καθενὸς τοὺς στοχασμούς. Μόλις ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ὁ ἀσθενής, καὶ ἕκαμην ἐν τῷ ἄμα ὁ δόκτωρ τὴν διάγνωσίν του. Ἡ σθηθασκόπηση εἶνε περιττὸν τι μόνον καὶ ἀνωφελὲς συμπλήρωμα. Καὶ ἄνευ ταύτης ἡ ὀξυδερκεία του διαβλέπει καὶ διαγιγνώσκει τὸ πᾶν. Πλάνη καὶ σφάλμα ἐδῶ δὲν χωρεῖ. Καταπληκτικὴ δὲ εἶνε ἡ ταχυδακτυλογραφικὴ του ἱκανότης περὶ τὸ συντάσσειν φάρμακα. Τὰ τοιαῦτα εἶνε ἀτελείωτα. Καὶ ἐν ἀκόμῃ φιαλίδιον καὶ μίαν ἀκόμη διάλυσιν, καὶ κόνεις τινὰς πρὸς τούτους καὶ καταπότια εἶνε κἀλὸν νὰ λαμβάνῃ ὁ ἀσθενὴς ἀνὰ πάσαν ὥραν νυκτός τε καὶ ἡμέρας. Ἐὰν δὲν ἐνήργησε τὸ πρῶτον φάρμακον, ἢ ἐὰν ἐνήργησε κἀκῶς, ὅπερ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον συμβαίνει, τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ δεινὸς Ἀσκληπιᾶδης γράφει νωχελῶς ἐτέραν συνταγὴν, τὴν ὅποιαν τῇ ἐπαύριον διαδέχεται καὶ τρίτη καὶ τετάρτη καὶ οὕτω καθεζῆς.

Ἡ δολοφόνος αὕτη διαγωγή, τὴν ὅποιαν εἰρωνικῶς ἀποκαλοῦμεν ἱατρικὴν βοήθειαν, δὲν ῥυθμίζεται πάντοτε ἀναλόγως πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἀμοιβῆς. Καὶ ὁ ἀσημότερος ἱατρὸς διὰ μίαν ἐπισκεψίν παρ' ἐαυτῷ ἀπαιτεῖ πέντε φράγκα, δέκα δὲ δι' ἐπισκέψιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀσθενοῦς. Οἱ μέτριοι ἱατροὶ ἀπαιτοῦν παρ' ἐαυτοῖς μὲν ἀντὶ μιᾶς συνταγῆς δέκα φράγκα, εἴκοσι δὲ διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἅπαξ τὸν πάσχοντα εἰς τὸν οἶκόν του. Οἱ δὲ φημισμένοι συναδέλφοι των ἀπαιτοῦν παρ' ἐαυτοῖς μὲν τεσσαράκοντα φράγκα, ἀνυπολόγιστον δὲ ποσὸν διὰ μίαν ἐπισκεψίν ἐκτὸς τοῦ οἴκου των. Περὶ δὲ τῶν ἐχόντων παγκό-

σμιον φήμην ἐξοχωτάτων δὲν ὁμιλοῦμεν. Αὐτοὶ ὀρίζουν τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὸν κόπον των ἀναλόγως πρὸς τὸ μέγεθος τῆς περιουσίας τοῦ προσερχομένου.

Νεαρά τις κυρία, ἡ ὅποια εἶχε περισσότερον χρυσὸν εἰς τὸν λάφυργα, παρὰ ἐν τῷ θυλακίῳ της, ἠθέλησε διάσημόν τινα ἱατρὸν ἀντὶ δύο ἐπισκέψεων ν' ἀμείψῃ διὰ τοῦ ἡμίσεως τῆς «ὠρισμένης» πληρωμῆς.—Ὡ ὅχι, παρατήρησεν οὗτος μετὰ ψυχρότητος, ἐκάστη συμβουλή μου κοστίζει δύο λουδοβικεῖα καὶ ὅχι ἐν! — Ἄ ἔτση! ἀνεφώνησεν ἐρυθρίασσα ἡ κυρία καὶ ἐπλήρωσε. Ἄλλως τε ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ μὴ ἐρυθρίασῃ.

Οἱ φαρμακοποιοὶ δὲν ὑπολείπονται τῶν ἱατρῶν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις των, τοὺς ὑπερτεροῦν μάλιστα ὅχι σπανίως. Ἐν τοῖς φημιζομένοις φαρμακείοις τῶν Παρισίων τιμῶνται ἀντὶ δέκα φράγκων φάρμακα, τὰ ὅποια ἀλλαχοῦ τιμῶνται μόνον ἀντὶ τριῶν ἢ τεσσάρων ὑπάρχουν ὅμως καὶ φαρμακεῖα πωλοῦντα φάρμακα ἀμφιδόλου ποιότητος, τὸ δὲ χειρίστον, ὑπάρχουν καὶ τινα, ὅπου δὲν ἐκτελοῦνται κατὰ γράμμα αἱ συνταγαὶ τοῦ ἱατροῦ. Ἄρκει ὅτι οὗτος γράφει, γράφει καὶ γράφει, ὁ δὲ ἀσθενὴς πληρῶνει, πληρῶνει καὶ πάντοτε πληρῶνει. Πόσον ἀκμαία εἶνε ἡ τοιαύτη βιομηχανία!

Μοι ἦτο πεπρωμένον φίλον μου τινὰ πάσχοντα νὰ συνοδεύσω εἰς τὴν ἀνά τούτοις ἱατροὺς τῶν Παρισίων περιοδείαν του, ἐπειδὴ τὸ ἀτυχές τοῦτο θῦμα δὲν εἶχε πλέον ἀρκετὴν δραστηριότητα, ὅπως μόνον τοῦ ἐπιχειρήσῃ αὐτήν.

Ἦτον ὁ δυστυχῆς κτειλημένος ὑπὸ φρικτῆς μελαγχολίας, ἦτον ἀπαρμημένος καὶ ἐπόθει ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπάλλαξῃ τῆς φοβεράς ταύτης καταστάσεως. — Ἀ Πηγαινέτε λοιπόν, μὰς εἶπον, μὲ τὸν φίλον σας πρὸς τὸν ἱατρὸν Χ! Αὐτὸς ἔσωσε τὴν πενθερὰν τῆς ἐξαδέλφου μου ἐκ τρίτου γάμου τοῦ ἐκ πατρὸς θεῖου μου». Ἀποφασίζομεν λοιπόν καὶ ἡμεῖς καὶ μεταβαίνομεν πρὸς τὸν ἱατρὸν Χ., ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴν πενθερὰν τῆς ἐξαδέλφου ἐκ τρίτου γάμου κτλ. — Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ ἱατρὸς Χ; — «Μάλιστα! Σκόλα Β, εἰς τὴν δευτέραν αὐλὴν δεξιᾶ, πρῶτον πάτωμα, ἀνωθεν τοῦ μεσωρόφου, ἀριστερᾶ!» — «Πολὺ καλὰ! εὐχαριστῶ!» Ἄλλ' εἶθε νὰ μὴ εὕρισκην ὁ φίλος μου ποτὲ τὸν δρόμον τοῦτον.

Ἐπηρετῆς ἐν λίρῃς μὰς ὑποδέχεται καὶ μὰς προσβλέπει μὲ ὄμματα ἀναμένοτα μπαξίσι, ἐν ᾧ μετὰ χάριτος ἀποθέτει κατὰ μέρος τὴν φάβδον του. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας εἶνε ἀνηρημένα εἰκόνες ἐκ τῆς τελευταίας ἐκθέσεως. Ὁ ἱατρὸς μὰς εἶνε λοιπόν καὶ φίλος τῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ ποῖος παρισιακός δὲν εἶνε τοιοῦτος; Φυσικῶς πρέπει νὰ περιμείνωμεν. Μία παράξενος στενοχωρία μὰς ἕκαμ-

σιωπηλοῦς. Τέλος ἀνοίγεται ἡ θύρα. Διὰ σοβαρωτάτης καὶ μεγαλοπρεποῦς χειρονομίας μὰς προσκαλεῖ ὁ ἱατρὸς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ὑπεράνω τῆς ἐδρας τοῦ ἱατροῦ κρέματα ἢ εἰκὼν διασήμου τινὸς συναδέλφου του μὲ τὴν ἰδιόχειρόν του ὑπογραφὴν κάτωθεν, ὀλίγον δὲ περαιτέρω ἢ εἰκὼν ἡγεμόνος τινὸς οἰουδῆποτε. Ὁ ἱατρὸς κἀθηται ἔμπροσθεν μέλανος γραφείου, οἰοῖται φερέτρου τῶν παραπόνων τῶν ἀτυχῶν ἀσθενῶν. Ἐπὶ τῆς μαύρης αὐτῆς τραπέζης κείνται δύο λάμποντα λουδοβικεῖα, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρανοήσεως ἐκ μέρους τοῦ πελάτου. — «Λοιπὸν τί εἶνε; τί ἔχετε; ἐρωτᾷ ὁ ἱατρὸς Χ, βίπτων λοζὸν βλέμμα πρὸς τὸν φίλον μου. Οὗτος ἀρχίζει ψελλίζων ν' ἀφηγητῆται τὰ δεινοπαθήματά του, ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν εἰσαγωγὴν, ὁ ἱατρὸς ἀμέσως σπύδει νὰ τὸν διαφοτίσῃ περὶ τῆς νόσου του δι' ἑσμοῦ λατινικῶν καὶ ἐλληνικῶν λέξεων.» — «Αἱ φυσικά! ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις. νὰ. νὰ. νὰ. καμμία ἀμφιβολία περὶ τούτου. Ἡ καρδία ἔχει μὲν κἀλῶς, ἀλλὰ τὰ περιχώρα της ἐσάπησαν καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβητε ἐν ἀναληπτικὸν φάρμακον. Καφφεΐνη!» — «Καφφεΐνη; ἀλλὰ, κύριε ἱατρεῖ, ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ οὔτε τὸν συνειθισμένον καφφέν νὰ ὑποφέρω.» — «Δὲν πειράζει. Πάρετε τώρα καφφεΐνη. Ἐὰν δὲν ἐνεργήσῃ καθὼς θέλομεν, θά δοκιμάσωμεν ἄλλο.» — «Ἐστὼ!» Ἄλλ' ἡ καφφεΐνη δὲν ἐνήργησεν ὅπως ἤθελεν ὁ ἱατρὸς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὅπως ἤθελεν ὁ φίλος μὰς. Αἱ δυνάμεις του ὁσημέραι τὸν ἐγκατέλειπον.

— Καλὰ τὰ παθαίνει, μὰς εἶπεν εἰς τῶν γνωρίμων· διατί δὲν πηγαίνει εἰς τὸν ἰδικόν μου ἱατρὸν κύριον Β., ὁ ὁποῖος ὡς διὰ θαύματος ἔσωσε τὸν θεῖόν μου;» Ἀποφασίζεται νὰ μεταδῶμεν καὶ πρὸς τὸν ἱατρὸν Β. Οὗτος κατοικεῖ ἐν μεγάρῳ καὶ μὰς ἀφίνει νὰ περιμένομεν περισσότερον, παρ' ὅσον ὁ ἀξιοτίμιος κύριος συναδέλφος του.

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν δεικνύει σοβαρότητα, οἷα πραγματικῶς μόνον εἰς θαυματουργὸν ἀρόζει. — Ἄ ἔτση, ἔτση, ἔτση! Ὁ φίλος σας, λέγουν, ἔχει βλαμμένην τὴν καρδίαν; Σταθήτε ν' ἀκουσθῶ. Οὔτε ἶχνος βλάβης. Ἡ καρδία του εἶνε ὕγιεστερα καὶ τῆς ἰδικῆς μου. Ξεῦρετε τί εἶνε βλαμμένη; Ὁ στόμαχος; λαμβάνετε καφφεΐνην; Ἐξῶ ἡ καφφεΐνη! Εἴπατέ μοι τώρα, χωνεύετε καλὰ; — Ἀρκετὰ καλὰ, κύριε ἱατρεῖ. — Ἄ ὅχι! ἀκριβῶς χωνεύετε ὅχι καλὰ. Ἐτση εὐκόλα εὐκόλα νὰ μὴ λέγετε τοῦτο. Ἐγὼ σας λέγω ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ χωνεύσητε κἀθόλου.» — Ἄς ᾖνε τέλος πάντων, λέγει δειλῶς καὶ ἀναστενάζων ὁ ἀσθενὴς· δὲν χωνεύω καλὰ.» — «Κοιμᾶσθε τὴν νύκτα; ἐρωτᾷ ὁ ἱατρὸς.» — «Πάρα πολὺ μάλιστα καὶ ὅταν ἐξυπνῶ τὸ πρῶν, πάλιν εἶμαι ἀποκαμωμένος.» — Ἄ Ὁ στόμαχος!

ὁ στόμαχος! ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς ὁ ἰατρός. Νομίζετε μόνον ὅτι κοιμᾶσθε πραγματικῶς.»— «Ἄλλὰ, κύριε ἰατρέ . . . — «Ἐκεῖνο ποῦ σᾶς λέγω· δὲν κοιμᾶσθε ἐπειδὴ βλέπετε φοβερὰ ὄνειρα.»

Ἄσθενής παραδέχεται σιωπῶν τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ἰατροῦ, ὁποῖος ἐξακολουθεῖ λέγων: «Ἄλλο τι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ᾔνη· ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν φάρμακα, ὄχι ἐρεθιστικά, ἀλλὰ καταπραϋντικά, ἐννοεῖτε; Αὐτὸν ἔχετε σεις ἀνάγκη! Καὶ ἤρχισεν ὁ ἡμέτερος Ἀσκληπιάδης νὰ καταστρώνη ἀτελεύτητον κατάλογον φαρμάκων, φαρμακῶν, ὧν ἔπρεπε ν' ἀπέχη, καὶ ποτῶν, ὅσα ἔπρεπε νὰ πίνη. Ἐκτὸς τούτου τὸν συνεβούλευσε τὰ ἐπιδοθῆ καὶ εἰς τὴν ζιφασίαν.

Ὁ ἰατρός εἶχε καλῶς, ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε καὶ αὐτὸς καλῶς, ἀλλ' ὁ φίλος μας εἶχε κάκιστα. Εἰς οἶκτον εἰκίνει τοὺς περὶ αὐτόν, ὅτε δὲ ἡμέραν τινα ἕτερος γνώριμος τὸν συνήντησε, τῷ εἶπε: «Διατί δὲν ἐπισκέπτεσθε τὸν ἰατρὸν Ζ., ὡς γνωστόν, ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἰατροὺς τῶν Παρισίων; Μεταβαίνομεν καὶ πρὸς τοῦτον. Οἱ τρόποι του εἶνε εὐπροσήγοροι, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἔχει ἐπὶ τῆς μακρῆς τραπεζῆς του κείμενα δύο χρυσὰ λουδοβίαια. Ὁ φίλος μου δὲν προφθάνει νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ ἰατρός Ζ. ἐγίνωσκε τὰ πάντα, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ οὗτος τὸ στόμα του, ἀνυπομόνως δὲ τὸν ἤρωτησεν:— «Ἐχετε καρδιοχτύπι; παλμούς;»— «Ὅχι! — «Ποῖος λοιπὸν σᾶς εἶπεν ὅτι δὲν ἔχετε ὑγίαν καρδίαν;»— «Ὁ συνάδελφος σᾶς κύριος Χ.»— «Περίεργον! αὐτὸς εἶνε καλὸς ἰατρός. Ἐχετε στομαχικὰς ἐνοχλήσεις;»— «Ὅχι! — «Ποῖος λοιπὸν σᾶς εἶπεν, ὅτι πάσχει ὁ στόμαχος σᾶς;»— «Ὁ συνάδελφος σᾶς κύριος Β.»— «Ὁ ἰατρός Β.; Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε πολὺ καλὸς ἰατρός. Νὰ σᾶς εἰπῶ· ζεῦρετε τί ἔχετε; Εἵσθε νευρικός. Ὅχι ἐγκεφαλικῶς πάσχω, οὔτε ἠλίθιος, οὔτε παρακρούων· τὰ νεῦρά σᾶς ἐχαλαρώθησαν. Τί σᾶς ἐδῶκαν οἱ συνάδελφοί μου; Σταθῆτε νὰ ἰδῶ. . . χμ . . χμ . . μμ . . Ὅλα καλὰ εἶνε. Ἐμπορεῖτε νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ τὰ πέρνετε ὅλα. Ἄς ᾔνη καὶ τὴν καφφεῖνην. Λείπει ὅμως κατὶ ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θά προσθήσω. Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ ἰππεύητε ὀλίγον, νὰ γυμνάξησθε καὶ νὰ κάμνητε καθ' ἡμέραν παρατεταμένας ψυχρολουσίας· νὰ συχνάζητε εἰς εὐαρέστους καὶ διασκεδαστικὰς συναστροφὰς. Ἄλλὰ νὰ μὴ κάμνητε κατάχρησιν!»— «Θέλετε νὰ μ' ἐξετάσῃτε, ἰατρέ;»— «Ὡ, δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ποῖαν ἰδέαν ἔχετε περὶ τοῦ Βουλανζέ;»— «Ὅτι εἶνε τοῦλάχιστον ὑγιέστερος ἐμοῦ.»— «Ξεῦρετε ὅτι ἤλθον πολλὰκις εἰς Γερμανίαν; Κατ' ἕτος μεταβαίνω εἰς Βιέννην καὶ Πίστην. Λαμπρὸς ζῆθος. Καὶ ὠραῖαι γυναῖκες. Δὲν χωνεύω ὅμως ν' ἀκούω παντοῦ τὸν Γκαίτε καὶ τὸν Σίλλερ.»— «Καὶ εἰς

τὴν Πίστην;»— «Μὰ τὸν Θεόν, δι' αὐτοὺς καὶ μόνους ὑπερηφανεύεσθε. Εἰλικρινῶς, σᾶς λέγω, ὅτι οὔτε τὸν Γκαίτε χωνεύω, οὔτε τὸ Σίλλερ. προτιμῶ ὅμως ὅπωςδὴποτε τὸν δεύτερον.»— «Ἐννοεῖτε λοιπὸν καλῶς τὴν γερμανικὴν;»— «Ὡ ὄχι! Καθεὶς ὅμως ἔχει τὰς ἀδυναμίτας του.»

Καὶ ὑγιῆς ἀκόμη ἄνθρωπος δύσκολον ἦτος νὰ ὑποστῇ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν, διὰ ταῦτα σπεύδομεν ν' ἀποχωρησώμεν, κατὰ δὲ τὴν ἐξοδὸν ὁ ὑπὸν ὑπηρετῆς σπεύδει βαθέως ὑποκλινόμενος νὰ μᾶς δώσῃ τὴν βάρδδὸν μας. Τί εὐσυνείδητος εἰσπράκτωρ!

Ὁ ἀτυχὴς φίλος μου λαμβάνει ὅλα τὰ φάρμακα, πίνει ζῦθον μετὰ μεταλλικοῦ ὕδατος, ἰππεύει, ζιφομαχεῖ, κάμνει ψυχρολουσίας, ἀλλὰ πάλιν ἄνευ ὠφελείας. — «Καλὰ τὰ παθαίνεις!» μᾶς λέγει ἡμέραν τινα ἄλλος τις γνώριμος.»— «Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ ἐπὶ τέλους;»— «Ὅσον ὑπάγῃ καὶ εἰς τὸν ἰατρὸν Δ. τὸν καλλίτερον μαθητὴν τοῦ δικαστήμου καθηγητοῦ Α. Εἶνε μὲν ἀκόμη μικρὸς ἰατρός, ἀλλὰ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς φημισμένους! Καὶ πρὸς τοῦτον ἐπὶ τέλους καταφεύγομεν καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! Βλέπομεν ἀπέναντί μας ἰατρὸν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀκούει, δὲν μᾶς διακόπτει, δὲν τὰ γνωρίζει ὅλα ἐκ τῶν προτέρων καλλίτερα, ἀλλ' ἀφίνει τὸν ἄσθενῆ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀφήγησίν του. Ἄλλὰ καὶ οὗτος μεθ' ὄλην τὴν σιωπὴν, δὲν κάμνει ἄλλο, πρὸς νὰ προσθήσῃ εἰς τὰς ἄλλας καὶ μίαν ἔτι νέαν συνταγήν, νὰ συμβουλευσῇ διαμονὴν εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Ἰταλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ τις ἐτήσιον εἰσόδημα 60,000 φράγκων, ὧν ἕν τρίτον ᾔθελε θρέψῃ τοὺς ἰατροὺς καὶ ἕτερον τρίτον τοὺς φαρμακοποιούς. Ἡ τοιαύτη θεραπεία σημαίνει ἐν Παρισίοις τὸν θάνατον.

(W. Sinaer)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Θά ἡγάπα τις καλλίτερον, ἂν δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἀγαπᾷ. * Ἄληθής ὠραιότης ἐν τῇ τέχνῃ εἶνε ἡ ὠραία ἀλήθεια. * Ὅλοι αἱ ὠραι τῆς ζωῆς πληγώνουν καὶ ἡ τελευταία φονεύει. * Τὸ χρῆμα εἶνε πρᾶγμα πεζότατον καὶ ὅμως εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς καταπολέμησιν τῆς πεζότητος τοῦ βίου. * Πολὺ τιμητικόν εἶνε διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἐν τοῖς μύθοις ζητεῖ αὐτὸς διδάγματα ἐκ τοῦ βίου τῶν ζώων.

ἀπαγγονίσῃ, ἂν ἡ θυγάτηρ του δὲν ᾔθελε θεραπευθῆ καὶ τὸ κακὸν ἐδεινούτο ὁσημέραι. Πρῶτον τινα εἰσελήθον εἰς τὸν θάλαμον τῆς εὐρεν αὐτὴν ὠχροτέραν, μελαγχολικώτεραν παρὰ ποτε. ἤρχισεν νὰ τὴν καθικετεύῃ εὐγλώττως. — Θέλεις λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς καὶ νὰ μὲ κάμῃς κ' ἐμεῖ ν' ἀποθάνω ἐξ αἰτίας σου; Πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ θλιθερὰ ἀδιαφορία σου, αὐτὴ ἡ πένθυμος ἀποθάρρυνσις σου; Δὲν κατέχεις τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ μας; Δὲν ἔχεις πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς; Τί ἄλλο θέλεις; Θέλεις κανὴν ριπίδιον ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλου, κανὴν πτηνὸν ταριχευμένον; Ἡ νεῦνις ἔσεισε σφοδρῶς τὴν κεφαλὴν. . . οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐπόθει. — Τί θέλεις λοιπὸν διὰ νὰ εἶσαι φαιδρὰ, διὰ νὰ φανῇς ὑπαριστιμένη ἐπὶ μίαν ὥραν, διὰ νὰ γελᾷς μίαν ὥραν; Τότε ἡ νεῦνις ἀνανήρυσσα πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς ὀνειροπολήσεώς της ἐπρόφερε τὰς ἐξῆς λέξεις: — Τότε μόνον θά γελᾷσω ὅταν ἰδῶ νὰ γελᾷ καὶ ὁ ἄγγλος πρεσβευτής. Πλὴν οὐδεὶς εἶχε ποτε ἰδεῖ γελῶντα τὸν ἔκτακτον ἀπεσταλαμένον καὶ πληρεξούσιον ὑπουργὸν τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος. Ὑποκείμενον ἐπίσημον, ἀπαθές, ἐπιτετηθευμένον ἐπεδείκνυε πάντοτε τὴν ἐπιστημότητά του μετ' ἐξόχου καὶ ἀδικλείπτου σοβαρότητος. Ἦτο ἡ ἑπαρσις προσωποποιημένη, ἡ ἀξιοπρέπεια ἐνσεσαρκωμένη. — Νὰ ὑπάγουν ἀμέσως νὰ ζητήσουν τὸν ἀγγλον πρεσβευτήν, νὰ ἔλθῃ εὐθύς ἐδῶ, πρόκειται περὶ ὑποθέσεως τοῦ Κράτους! ἀνέκραξεν ὁ Βέλζου. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας εἰσῆρξετο μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐχαιρέτιζε βαθέως προσκλίνων. Πάραυτα χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ὁ πρόεδρος τῆς βολιβιανῆς δημοκρατίας ὡρμησε πρὸς αὐτόν, ἤρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν ὄσφυν του καὶ ἤρχισεν νὰ τὸν γαρφαλίξῃ μανιωδῶς. Ὁ πρεσβευτὴς οὐ μόνον κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος, ἀλλὰ καὶ ἐχοροπήδησεν. . . Τὸ θέαμα τοῦτο βλέπουσα ἡ νεῦνις ἐφαιδρύνθη, κατεχάρη καὶ ἰάθη παρακρήμα. Ρῆξις ἐπηκολούθησε μεταξύ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ πρέσβως, ὅστις ἀπῆλθεν ἐκ τῆς χώρας. Ὁ λόρδος Πάλμερστον, ὑπουργὸς τότε τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Λονδίνῳ, πρὸς ὃν ἀνηνέχθη παραπονοῦμενος ὁ ἀντιπρόσωπός του, ἀπεφάσισε νὰ ἐνδικήσῃ τὴν τόσον βαρέως προσβληθείσαν ἐθνικὴν τιμὴν. Διέταξε νὰ κοιμώσῃν αὐτῶ τὸν χάρτην τῆς Βολιβίας. . . καὶ παρητήθη τὸ σχέδιόν του. Ποῦ καὶ πῶς ν' ἀποθιβάσθῃσι τὰ στρατεύματα; Ἐπρεπε νὰ διέλθωσι διὰ τῆς Περουβίας ἢ διὰ τῆς Χιλῆς, ὅπερ ἀδύνατον. Ἀρ' ἑτέρου ὁ Βέλζου ἠρνεῖτο ν' ἀποτείνη αἰτή-

Ἡ ΚΑΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες πολιτικοί, καὶ συνετιθήτε! . . . Πρὸ εἰκοσαετίας ἀνεγνωρισμένος ἀρχηγὸς τῆς Βολιβιανῆς Δημοκρατίας ἦτο ὁ στρατηγὸς Βέλζου, ὅστις στρατηγὸς Βέλζου εἶχεν ἐπαναστατήσῃ ἄλλοτε κατὰ τοῦ Βελάσκου, ὅστις Βελάσκος εἶχεν ἐπαναστατήσῃ προγενεστέρως κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Βαλλιθιάν, ὅστις Βαλλιθιάν εἶχε βιασίως ἀνατρέψῃ κατὰ τὸ 1844 τὸν Σάντα Κρούζ, καὶ οὕτω καθεξῆς κατ' ἀνιούσαν σειρὰν ἐν τοῖς ζωηροτάτοις χρονικοῖς τῆς χαριεστάτης ταύτης χώρας. Οἱ προκατόχοι τοῦ Βέλζου ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον εἶχον παραμείνῃ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· αὐτὸς ὅμως εἶχεν ἀναρριχθῆ καὶ προσκολληθῆ ἐπ' αὐτῆς μετὰ γαληνίου ἐπιμονῆς πρὸ δεκαπενταετίας ἤδη, δηλαδὴ πρὸ αἰῶνος σχετικῶς πρὸς τὰ εἰθιμμένα ἐν Βολιβίᾳ. Τὸ ρητὸν αἰεὶ ἔφθασα ἐδῶ καὶ θά μείνω ὡς ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ἀγαπητὸν εἰς πάντας τοὺς ἀνεῶτας καθημένους ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, καλῶς δ' ἐξεταζόμενον τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀνθρώπινον καὶ λίαν φυσικόν. Πλὴν οὐχ ἦττον ἀνθρώπινος καὶ φυσικός εἶνε καὶ ὁ φθόνος ἐκείνων ὅτινες ἀπομένουσι κάτω ὄρθιοι καὶ κεκνηότες παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος καὶ ἡ ἐπιθυμία ὅπως ἀνέλθωσι καὶ αὐτοὶ καὶ καθήσωσιν ἐκεῖ ἐπάνω ἐν ἀνέσει. Τὸ «σῆκω ἐσὺ νὰ καθήσω ἐγὼ» εἶνε ἐπίσης ρητὸν αἰώνιον. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν φθονούντων τοὺς ἄλλους καὶ ἀχθομένους διὰ τὴν θέσιν των ἦτο εἰς καὶ ἐκ τῶν πρώτων μάλιστα ὁ Μελαγρέχος, στρατηγὸς καὶ αὐτός. Καὶ ποῖος δὲν εἶνε στρατηγὸς εἰς τὰς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν χώρας; Πλὴν ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Βέλζου δὲν ἦτο ἐπιχείρημα εὐκατόρθωτον, ἐπειδὴ ὁ παράδοξος ἐκεῖνος πρόεδρος ἐκυβέρνηεν ἄνευ καταπίσεων καὶ ἡγαπᾶτο παρὰ τοῦ λαοῦ. Οὐδέποτε ἀνώτατος ἀρχηγὸς κράτους εἶδειε χαρακτῆρα μᾶλλον ἀξιογάπητον. Συνείθεε μάλιστα νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων δυνάμεων κατὰ τρόπον φαιδρύνοντα τοὺς συγχρόνους του. Ἰδοὺ ἐν παραδείγματι: Ἡ θυγάτηρ τοῦ Βέλζου καίπερ δεκαπενταετίαι μόλις, ὠραία, πλουσία, ἐπασχεν ἐκ θανασίμου ἀνίας, ἐκ χαυνώσεως, ἐξ ἀνιάτου μελαγχολίας. Οἱ ἰατροὶ τῆς πόλεως Πάζ, τῆς πρωτεύουσας, ἐμελέτων τὴν νόσον, συνεζήτησαν καὶ ἀνεγνώριζον τὴν ἀδυναμίαν των. Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἐν αὐτῇ προσέτι τῇ Ἀμερικῇ εἶχε ὄρα. Ὁ Βέλζου ὅμως εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τοὺς

σιν συγγνώμης. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἡ Ἀγγλία δὲν ἀντεπροσωπεύθη παρὰ τῆ κυβερνήσει τῆς Βοιλιθίας, τοῦθ' ὅπερ λέγεται ὅτι οὐδόλως ἐτάραξε τοὺς Βοιλιθιανούς.

Εὐνότητον ἄρα δικτὶ ὁ πρόεδρος ἐκεῖνος ἠγαπάτο τόσον πολὺ παρὰ τοῦ λαοῦ του καὶ διετηρεῖτο εἰς τὴν θέσιν του ἐτη ἐπὶ ἔτη παρὰ πᾶσαν συνηθειαν.

B'.

Οὐχ ἦτον ὁ Μελγαρέχος δὲν ἀπεθαροῦνετο. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις, παρακολουθούμενος δὲ ὑπὸ τινων φίλων, ἐξ ὧν ὁ πιστότερος ἦτο τις ὀνόματι Λουὶ Γαθάρος, κατήληεν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐκράζασεν ἰσχυρώς, συνηθροισέ τις ἀέργους καὶ ἀδολέσχους καὶ παρώξυνεν αὐτούς, ἀνακράζων πρώτος: «Κάτω ὁ Βέλζου! Ζήτω ὁ Μελγαρέχος!» Διενήργησεν ἐν ἄλλοις λόγοις πραξικώπημα. Πλὴν ὁ ἐν ἐνεργείᾳ πρόεδρος θεωρήσας τὴν ἀπόπειραν ἀρκετὰ ὀχληράν καὶ οἰκτιρμού ἄξιαν, διέταξε νὰ κινηθῆ ὁ στρατὸς καὶ οἱ ἀνάρται ἐξεβλήθησαν τῆς πόλεως δι' ἀποδοκιμαστικῶν κραυγῶν, διὰ τουφεκισμῶν καὶ λιθοβολισμῶν.

Ὁ Μελγαρέχος ἀπεσύρθη εἰς τὰ περιχώρα, ἐκεῖ δὲ συνηνώθησεν μετ' αὐτοῦ νέοι ὀπαδοί, πάντες οἱ κλέπται καὶ οἱ ἀπλητισμένοι, Ἴνδοί τινες ἐπιέμενοι λαφύρων, φουμοὶ ἀκκατονομάστων ἀχρείων, ἐτοίμων νὰ διαπράξωσι τὰ πάντα ἀντὶ τριῶν δραχμῶν ἢ ἀντὶ φιάλης ρακῆς. Ὁ Μελγαρέχος ἠρίθμησε τοὺς ἄνδρας του καὶ εὗρεν αὐτούς τρισχιλίους.

Τρισχιλίοι ἦσαν ἐπίσης καὶ οἱ τακτικοὶ στρατιῶται οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Βέλζου καὶ κατέχοντες τὴν πόλιν Πάζ. Ἡ πολιτορξία ἀπεφασίσθη. Ἡ Πάζ εἶνε πόλις ἀνυπεράσπιστος μὴ ἔχουσα ὄχυράματα· διὸ ὁ Βέλζου εἰδοποιηθεὶς ἐν καιρῷ ἐξήγαγε τὸν στρατὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ ἀναπτύξας προῆσπισεν αὐτήν. Εὐθύς ὡς οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοὶ εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι, ἐπέπεσον κατ' ἀλλήλων ὀρηκτικῶς διὰ τῶν ὄπλων, διὰ τῶν μαχηρῶν, ἀτάκτως ἀνακράζοντες ἕκαστος τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ ἐπιφωνοῦντες ἀμφοτέρω μετ' ἴσης πεποιθήσεως: «Ζήτω ἡ Βοιλιθία!»

Ἰππεὶς καὶ πεζοὶ ἀναμίξ' συνεκρούοντο σφοδρῶς ἐκατέρωθεν διαφιλονεικοῦντες τὴν νίκην ἦτο ἀληθὴς ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως, διότι ἕκαστος τῶν ἀγωνιζομένων ἐπάλαιεν ἐπὶ σκοπῷ ὀριμένῳ καὶ πρὸς ἀτομικὸν ὄφελος ὁ φρονεῖων ἐμελλε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ θνήσκοντος. Διὰ τοῦτο ἐμάχοντο κρατερῶς ἐκ τοῦ συστάδην καὶ προεκάλουν ὀνομαστὶ ἀλλήλους—διότι ὅλοι περίπου ἦσαν γνωστοὶ μεταξὺ τῶν. Ὁ Μελγαρέχος ἀνεζήτει τὸν Βέλζου, ὁ Βέλζου ἀνεζήτει τὸν Μελγαρέχον, πλὴν κατὰ μοιραίαν σύμπτω-

σιν δὲν συνηντήθησαν. Ἡ συμπλοκή ἤρξατο κατὰ τὴν πρῶϊαν, περὶ τὴν μεσημβρίαν δὲ ἐφάνη ὅτι ὁ πρόεδρος ἐνίκησεν. Τότε ἀφελῶς ὁ Μελγαρέχος ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ ἀπῆλθεν ἐν τάχει. Ἐκ τῶν ὀπαδῶν του ὅσοι δὲν εἶχον ἵππους ἐσφάγησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν καὶ ἐτάραξαν εἰς φυγὴν.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Μελγαρέχος ἐκείνητο τὸν κάλλιστον τῶν ἵππων, συνέβη ὥστε νὰ εὕρεθῆ μόνος εἰς τὴν πεδιάδα, παρακολουθούμενος μετὰ κόπου εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων παρὰ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ὑπακτιστοῦ, Λουὶ Γαθάρου, πρὸς ὃν τὴν προτεραίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Ἐτρεξαν ἀκόμη ἐπὶ δύο ὥρας· οἱ ἵπποι τῶν ἡσθημαϊνῶν κεκμηκότες καὶ ἀφρίζοντες. Βέβαιος πλέον ὅτι εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ὁ Μελγαρέχος ἐσταμάτησε, μετ' ὀλίγον δὲ κατέφθασε καὶ ὁ δὸν Λουί.

Δάσος πυκνόν, μέλαν, μυστηριῶδες, ἄβατον, ἔκειτο ἔμπροσθέν των.

Γ'.

Τὸ δάσος εἶνε τὸ ἄγνωστον, ἡ σκοτία καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ· τεράστιοι κληματῖδες περιπλέκουσι τὰ δένδρα, ἐλίσσονται περὶ τοὺς κλάδους, ἐρπουσι χαμαὶ μετ' αὐτὸν ἐκράζοντες ὡς κίβητες τοῦ βαρέος καὶ ἀσφυκτικοῦ φυλλώματος καλύπτει χῶρον ὑγρόν, βορβορώδη, ἐνθα ὀλισθαίνουσι καὶ ἀναπηδῶσιν ἕρπετα, ὧν ἡ ἀφή προξενεῖ κεραυνοδόλον θάνατον, ἐντομα, ὧν ἡ γειννίασις ἀποβαίνει θανάσιμος· εἶνε τὸ καταφύγιον τῶν ἐλλοχῶντων πανθήρων, ἡ ἐνέδρα τῶν Ἰνδῶν, ἀγριωτέρων καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων· εἶνε τὸ κράτος τῶν φοβερῶν συναντήσεων, τῶν ἀκαταπαύστων κινδύνων, τῶν ἀοράτων ἐρπισμῶν, τῶν αἰφνιδίων ψαύσεων, τῶν ἀλησμονήτων ψιθύρων· εἶνε κόσμος περικαλύπτων πνιγηρῶς καὶ δολίως τοὺς εἰς αὐτὸν εἰσχωροῦντας, ἐνθα ὁ πλανηθεὶς ὁδοιπὸρος συσπειροῦται, συμπίπτει, αἰσθανόμενος ὅτι ἀπειλεῖται πανταχόθεν, ὅτι περικυκλοῦται ὑπὸ τοῦ θανάτου ὑπὸ παντοίας μορφῆς, ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν φυτῶν, ὑπὸ τῶν ὀδόντων, τῶν ὀνύχων, τοῦ δηλητηρίου τῶν ζῶων, ὑπὸ τοῦ σιδήρου ἐτέρου ἀνθρώπου, πλανηθέντος ὡς αὐτός...

Ὁ Μελγαρέχος ἐκείνητο τὸ θάρος τῶν τυχοδιωκτῶν· ἀλλ' ἐν τούτοις ἐσταμάτησεν εἰς τὴν φρικτὴν ἐκείνην ἐσχατιάν.

— Δὸν Λουί, πού εἰμεθα; ἠρώτησεν.

Ὁ δὸν Λουί ἀπήνησε διὰ νεύματος ἀορίστου, ἀποθεθαρρυσμένου. Οὐδ' αὐτὸς ἐγίνωσκεν.

Ἐν τῇ τροπῇ τοῦ στρατεύματος γινώσκει τις μὲν ὅτι φεύγει, ἀλλὰ δὲν γινώσκει πού μεταβαίνει.

— Δυσπιστεῖς πρὸς ἐμέ, δὸν Λουί;

Ὁ δὸν Λουί δὲν ἀπήνησεν ἴσως τῷ ὄντι

ἐδυσπίσται. Ὁ Μελγαρέχος ἐξηκολούθησε μετ' αὐτῶν ἥθος:

— Ἴδού ἡ ἀνταμοιβή! Ἐθυσίασθην ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος μου· μόνος ἐτόλμησα ν' ἀντιμετωπίσω τὸν τύραννον, νὰ ὑψώσω τὴν σημαίαν τῶν καταπατηθέντων δικαιωμάτων, τῶν ἀπολεσθεισῶν ἐλευθεριῶν· ἀνέλαβον τὴν υπεράσπισιν τοῦ ὑποδουλωθέντος λαοῦ, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δὲ ἀπέβλεψα πρὸς ἰδιοτελεῖ σκοπόν—θα τὸ ὁμολογήσω, δὸν Λουί—οὐδὲν ἐπέθυμνα, οὐδὲν ἠθέλησα, ἐν τῇ γενναίᾳ ταύτῃ ἐπιχειρήσει...

Ὁ δὸν Λουί διελογίζετο:

— Ναί, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς προεδρίας.

— Τώρα οἱ φίλοι μοι μετ' ἐγκαταλείπουν, εἶμαι κατάρτος, ἡ κεφαλὴ μου εἶνε προγεγραμμένη. Ποίος θέλει τὴν κεφαλὴν μου; . . . Τὴν θέλεις, Λουί; τὴν θέλεις σύ;

Ὁ δὸν Λουί κατακλιθεὶς χαμαὶ καὶ κρατῶν εἰς τὸν βραχίονα περιελιγμένον τὸν χαλινόν τοῦ ἵππου του ἐψιθύριζε κρυφίως:

— Οἱ φίλοι του τὸν ἐγκαταλείπουν; . . . ἀφοῦ αὐτὸς ἤρχισεν! . . . ἔχει καλὸν ἄλογον . . . τὸ ἰδικόν μου ἔσκασε ἀπὸ τὸν κόπον . . . Τὴν κεφαλὴν σου; ἐξηκολούθησεν ἀπαντῶν μεγαλοφώνως, τί νὰ τὴν κάμω;

— Θὰ τὴν υπάγῃς εἰς τὸν Βέλζου, καὶ αὐτὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ, θὰ σοῦ χορηγήσῃ τὰ πάντα, θέσιν, τιμὰς, πλοῦτον· θὰ γείνης μέγας!

— Αἶ! δὲν μ' ἀφίσεις νὰ κοιμηθῶ! . . .

Καὶ ἄνευ πολλῶν ἐνδειξεων σεβασμοῦ ὁ Λουί Γαθάρος κατεβίβασε τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον.

Καθήμενος πλησίον τοῦ ὁητηθεὶς στρατηγὸς ἐξηκολούθησε τοὺς πικροὺς διαλογισμοὺς του. Τί θὰ ἐγίνετο; τροφίμα δὲν εἶχε, ἐφοβῆτο δὲ τὰ πάντα, τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Βέλζου, τοὺς ἰδικούς του αὐτοὺς προσέτι, τὰ θηρία, τοὺς Ἰνδοὺς. Τί νὰ πράξῃ; νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Χιλὴν, ἠτις θὰ τὸν ἐκράτει ἀίχμηλῶτον, ὅπως τὸν Σάντα-Κρούζ, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Περουβίαν, ἠτις θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὸν Βέλζου; Ἄλλως τε πῶς νὰ διευθυνθῇ; τίνα μέσα συντηρήσεως εἶχεν; Παντοῦ ἠπέιλει αὐτὸν ἡ πείνα, ἡ αἰσχύνῃ, ὁ θάνατος.

Παρῆλθε μίξι ὥρα. Αἰφνης ὁ Μελγαρέχος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐγέλασε πρὸς στιγμὴν, ἐπειτα ὠρθόθη, καὶ ἔτυψεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τὸν κοιμώμενον, ὅστις ἀνηγέρθη...

— Δὸν Λουί, ἵππευσε διότι θ' ἀναχωρήσωμεν.

— Καὶ πού θὰ υπάγωμεν;

— Εἰς Πάζ!

Δ'.

Μόλις εἰς ἀγγελιαφόρος ἀνήγγειλε τὴν νίκην τοῦ Βέλζου καὶ παρευθὺς πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Πάζ, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά ἐξῆλθον σω-

ρηδὸν πρὸς ὑπάντησιν τοῦ προέδρου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ στρατοῦ. Ἐπανέκαμψαν οἱ κληταὶ εἰς τὴν πόλιν συνοδευόμενοι ὑπὸ πλήθους παικίλοχρῶν, θορυβοῦντος, κραυγάζοντος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, κλαίωντος ἐκ χαρῆς· τὰ ἀνήθη κατέπιπτον βροχηδὸν ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν καὶ πυροβολισμοὶ πυκνοὶ ἀντήχουν εἰς τὰς ὁδοὺς, ριπτόμενοι εἰς τὸν αέρα πρὸς ἐνδειξιν ἀγαλλιάσεως κοινῆς. Ἐχόρευον εἰς τὰς πλατείας καὶ οἱ πωληταὶ τῶν ποτῶν δὲν ἐπρόφθανον νὰ γεμίξωσι τὰ ποτήρια διὰ τὰς βαρδαίαις προπόσεις. Ὁ Βέλζου ἐφιππος διεσχίσε τὴν πόλιν περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ λαμπροστολιστοῦ ἐπιτελείου του. Ἐχαιρέτιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐκίλει τοὺς βραχίονας, ἔτεινε τὰς χεῖρας, ἐσφιγγε τὰς τῶν ἐνθερμοτέρων, καὶ ἐδόξαζε μεγάλη τῇ φωνῇ τὸν θεὸν τοῦ πολέμου καὶ τῆς δικαιοσύνης. Κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορόν του, ἡσπάσθη τὴν θυγατέρα του καὶ διέταξε νὰ παρασκευασθῶσι μεγαλοπρεπῆ συμπόσια καὶ πανηγύρεις. Ἦτο ὁ καιρὸς τοῦ πότου, ὁ καιρὸς τοῦ τύπτειν τὴν γῆν ἐν ρυθμικῇ ὀρχήσει δι' ἐλευθέρου ποδός, κατὰ τὸν ποιητήν. Ὁ λαὸς συνηθροισθῆ εἰς τὰ περίξ τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου, ἐξῶ δὲ καὶ ἔσω ἐπεκράτει θόρυβος ἄσμάτων καὶ μουσικῆ ἐκκωφαντικῆ διακοπτομένη ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν μεθυστων.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Βέλζου ἐνεφανίζετο εἰς τὸν ἐξώστην, ἤγειρε τὸ ποτήριόν του, ἡλώγει τὸ ἐνθουσιῶν πλήθος, ὅπερ ἅμα τῇ ἐμφανίσει του ἐχαιρέτιζεν αὐτὸν διὰ χειροκροτημάτων καὶ ζωφῶν ζωφωκραγῶν. Ὁ θόρυβος τῆς εὐθυμίας ἐπεκράτει ἀνὰ πάσαν τὴν πόλιν φρονιτωδῶς ἐπιτεινόμενος, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς πεδιάδος πνέων ἄνεμος ἔσειε μετὰ τριγμοῦ ἐπὶ τῶν βριθόντων πλήθους ἀνθρώπων τὰ κυανᾶ, ἐρυθρὰ, κίτρινα σκεπάσματα, τὰ παρόμοια πρὸς ὑπερμεγέθεις σημαίας ἀναπεπταμέναις ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Ἡ πανηγυρὶς διήρκει πρὸ ὧρων ἤδη, ὅτε ὁ Μελγαρέχος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν. Αἱ πρῶται ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ διῆλθεν αὐτὰς ἐν τάχει, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ δὸν Λουί. Μακρόθεν ἤκουσαν τὰς κραυγὰς καὶ τὰ ἄσματα· εἶτα διέκριναν τὴν ζωφρᾶν κίνησιν τοῦ πλήθους ἐν τῇ πλατείᾳ πρὸ τοῦ ἀνακτόρου.

Ἀφίππευσαν.

— Ἀκολούθησέ με ἂν θέλῃς, εἶπεν ὁ Μελγαρέχος, ἰδὼν τὸν ὑπακτιστὴν του διαστάζοντα.

— Τί θὰ κάμῃς ἐκεῖ μέσα;

— Θὰ ἰδῆς.

Ὁ Μελγαρέχος εἰσῆδυσεν εἰς τὸ πλῆθος, ὧδων καὶ ὠθοῦμενος καὶ κραυγάζων «τόπον, τόπον!» χωρὶς νὰ μεριμνᾷ πῶς ἂν τὸν ἀνεγνώριζον ἢ ὄχι. Ἐξέθετε τὴν ζωφν του εἰς προφανέστατον ἄμεσον κίνδυνον.

Εφθασεν ἐν τούτοις σῶος, διότι ἀκόμη ἦτο ἐπίφοβος, ἀλλ' ὑπὸ τὰς χλευαστικὰς ἀποδοκιμασίας τοῦ πλήθους μέχρι τῆς πύλης τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου. Ἀξιομακτικός τις ἰδὼν αὐτὸν ἐδράμε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Βέλζου. Ὁ Μεγαρέχος ἀνήχητο τὴν κλίμακα διὰ βήματος ἠσυχωτάτου.

Ὁ Βέλζου ἦτο οἰνοβαρής· ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑποταγῆς τοῦ ἠττηθέντος.

Ἀνεμνήσθη τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς ἐπιεικειᾶς του· ἀπεφάσισε νὰ φωνῆ μέγας, γενναϊοφρων πρὸς τὸν Κίνναν καὶ νὰ μὴ τὸν ἀπαγγόνισῃ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν· ἐπὶ τῇ ιδέᾳ δὲ τῆς τοιαύτης μακροθυμίας του συνεκινήθη μέχρι δακρύων.

— Ἄς εἰσέλθῃ! ἄς εἰσέλθῃ! ἐτραύλισεν· ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιοτέρας τῆς ζωῆς μου... Θεέ μου!

Ὅτε δὲ ὁ στασιαστὴς ἐνεφανίσθη προέβη πρὸς αὐτὸν κλονιζόμενος, εὐχαρις, μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας.

Τότε ἀπαθῶς ὁ Μεγαρέχος ἔστυρεν ἀπὸ τῆς ζώνης του πιστόλιον καὶ ἐκ τοῦ συστάδην ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ νικητοῦ του. Ὁ Βέλζου ἐπεσον ἄπνους ἐν τῷ ἄμα. Μεταξὺ τῶν κραιστών ἠκούσθη κραυγὴ τις, ἐγένετο θόρυβός τις... πλὴν οὐδεὶς ἐκινήθη. Ὁ Μεγαρέχος στραφεὶς προσέβλεψεν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον. Εἶτα μετέβη εἰς τὸν ἐξώστην, ἀπέσπασε τὴν ἐθνικὴν σημαίαν καὶ σείων αὐτὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἀνέκραξε:

— Ζήτω ὁ πρόεδρος Μεγαρέχος!

Κάτωθεν ὁ πιστός δὸν Λουὶ ἐπανάλαθεν:

— Ζήτω ὁ πρόεδρος Μεγαρέχος.

Καὶ τὸ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς πλήθος ἐμβρόντητον, ἐννοοῦν τὸ σθένος τοῦ ἀνδρός, μετὰ στιγμὴν θάμβους, ἀνέκραξαν ἐπίσης ἐκ καρδίας καὶ ὁμοφώνως:

— Ζήτω ὁ Μεγαρέχος!... Ζήτω ὁ Μεγαρέχος!

(Μετὰφρασις)

X.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡ.ΟΥ ΜΟΥ

Εἶμαι κωρὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ὦτα δι' ὅποιον μοῦ διμυλῆ περὶ τοῦ παρελθόντος.

*

Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃς ἀσφαλῶς δὲν χρειάζεται ἰσως τόσο νὰ δυσπιστῆς πρὸς τοὺς ἄλλους ὅσον πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου.

*

Εἰς τὸ βάθος παντός παράφρονος πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἕνας καλὸς ἄνθρωπος.

*

Πολλάκις φαίνεται κανεὶς ἀνόητος φοβούμενος μήπως φανῇ ἀναίδης καὶ φαίνεται ἀναίδης διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀνόητος.

ΙΣΙΟΝ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΗΔΕΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΔΟΣ ΕΝ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡ

Ἄνταποκριτὴς τοῦ παρισινοῦ Χρόνου ἐπέσπελλει αὐτῷ ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν Χοβάς τὰς κάτωθι λεπτομερείας, ὡν αὐτόπτης ὑπῆρξε, περὶ κηδείας ἡγεμονίδος, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τοῦ βασιλεύοντος τῆς χώρας ταύτης.

Ἡ ἡγεμονίς ἦτο ἀνεψιὰ ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Ἀνδριανουπολιτῆ, βασιλέως τῆς Ἐμύρνης, ἐπομένως λίαν προβεβηκυῖα τὴν ἡλικίαν. Ὁξεία βρογχίτις, ἐξ ἧς ἐπάσχεν ἀπὸ τινος χρόνου, προεμήνηε τὸ μοιραῖον τέλος.

Ἡ ἀγγελίαν τοῦ θανάτου, ὅπως μὴ διαταραχθῆ ἡ ἐορτὴ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἀνεβλήθη μέχρι τῆς ἐκαβίου εἰς κανονιοβολισμὸς ἠγγεῖλε τὴν ἐναρξίν τοῦ πένθους.

Οἱ Μαλγασίοι οὐδεμίαν ἄλλην θρησκευτικὴν τελετὴν ἔχουσι πλὴν τῆς νεκρωσίου.

Κατὰ τὸν θάνατον μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἅπασαι αἱ γυναῖκες λύουσι τὴν κόμην, οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν ἀνδρῶν οἱ φέροντες τὸν εὐρωπαϊκὸν ἱματισμὸν ἀπεκδύνονται αὐτὸν, ὅπως καλύψωσι τοὺς ὄμους μὲ τὸ ἐθνικὸν ἱμάτιον *lamπά*. Οἱ δούλοι περιβάλλονται μέλανα χιτῶνα, ζωννύονται τὸν *lamπά* αὐτῶν κάτωθεν τῶν ὤμων καὶ ἐξέρχονται τῆς οἰκίας ἀσκεπείς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ νεκρὸς μένει ἐκτεθειμένος πολλὰς ἡμέρας, ὅπως ἄπαντες δυνηθῶσι ν' ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸν ὕστατον χαριετισμὸν. Τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς ἡγεμονίδος εἶχε κατατεθῆ ἐν οἰκίᾳ ξυλίνῳ, ὅπερ κείμενον ὀπισθεν τῶν ἀνακτόρων τῆς βασιλείας ὑπῆρξεν ἡ κατοικία τοῦ Ἀνδριανουπολιτῆ. Πρῶτον ἐπλήθη καὶ περιεβλήθη μὲ τὸ ἐθνικὸν ἱμάτιον *lamπά* ἐξ ἐρυθρὰς μεταξῆς ὑπὸ τῶν *larάδρα* - *λάμπο*, εὐγενῶν, ἀπολαυόντων τούτου τοῦ προνομίου. Οἱ τοῖχοι τῆς αἰθούσης ἦσαν ἐπιστρωμένοι δι' ὑφασμάτων λευκῶν, τὸ δὲ φέρετρον ἦτο ἐπικεκαλυμμένον δι' ἐρυθροῦ μεταξίνου ὑφάσματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐμπειποικιλμένον χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα τῆς ἡγεμονίδος. Πὰρὰ τοὺς πόδας τοῦ φερέτρου ἔστησαν δούλοι σείοντες βιπίδια μεταξίνα ἐρυθρὰ καὶ μοιρολογίστρια ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ οἰκήματος ἐμοιρολόγουν, συγχρόνως δὲ τρεῖς θιασοὶ μουσικῶν ἀνακρούοντες ὁμοῦ διαφόρους ἤχους περιεστοιχίζον τὸ οἶκημα.

Κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ ἐλθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Τανναναρίδας καὶ τῶν περὶ ἐκ παραήλασαν πρὸ τοῦ φερέτρου, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸ ἀργυροῦν ἀνάκτορον, ἐνθα ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ θεία τῆς βασιλείας περιστοιχοῦνται ὑπὸ τῶν ἡγεμονίδων τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ἐδέχοντο τὰ συλλυπητήρια

καὶ τὰς χρηματικὰς προσφορὰς, αἵτινες κατ' ἔθος δίδονται ἐν πάσῃ εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ περιπτώσει τοῦ μαλγασικοῦ βίου.

Ἡ ἐκπορὰ, κατὰ τὰ ἔθιμα τὰ ἐπιχώρια γινόμενη περὶ δυσμῆς ἡλίου, ἐτελέσθη τῇ 4ῃ Ἰανουαρίου, τῇ ἐβδόμῃ ἐσπερινῇ ὥρᾳ ἐν μέσῳ ἀπειροῦ συρροῆς λαοῦ.

Οἱ υἱοὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς αὐτοῦ μεταβάντες ἐξήγαγον τὸ σῶμα ἐκ τῆς αἰθούσης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἦτο ἐκτεθειμένον, ὅπως τὸ μετακομίσωσιν εἰς τὸν τάφον ἀπέχοντα εἴκοσι περίπου βήματα, ἐνθα ἐμελλε νὰ ἐγκλιεσθῆ.

Τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα ἡ πομπὴ διήνησε βραχύτερον ἡμισείας ὥρας, ἐκάστου μέλους τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας τοῦ πρωθυπουργοῦ ἀμειλωμένον περὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ βαστάξῃ τὸ φέρετρον, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο πολὺ ἐπιεικδύμως αἰωρούμενον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς.

Ὁ τάφος ἦτο περιπεφραγμένον διὰ καταπετασμάτων λευκοῦ, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου εἰσῆχθη τὸ φέρετρον· τὸ σῶμα ἐξήχθη αὐτοῦ ὑπὸ τῶν προνομιοῦχων εὐγενῶν καὶ κατεβιβάσθη εἰς τὸ ὑπόγειον, οὗ ἡ πέτρα ἐσφραγίσθη μὲ ἐρυθρὸν χῶμα.

Τὸ κενὸν φέρετρον ἀπεκομίσθη εἰς ἱερὸν δάσος πρὸς ἀνατολὰς τῶν ἀνακτόρων κείμενον.

Ἡ ἐπικήδειος τελετὴ ἐλήξε περὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἐσπέρας.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ

Β

Σὰν θάλασσα ταραζοῦμαι σὰν κῦμα δέρν' ὁ νοῦς μου νοῦδ' τοῦ στρώμα δὲν χορῶ νοῦδ' στὸ κρηβατάκι. Γιά δυὸ ματούδια λρόμαυρα γιά τὰ φίλῳ γιά σκάζου. Δώδῃκα χρόν' ηρηπάτησα μαζί μὴ τὰ καρδιά, κὴ τώρα βήτκα 'στὴ στήριά, 'ς τὴν μάνα μου νὰ πάγου. σταυρώνου τὴν ἀγάπη μου κὴ δὲν τὴν ἀγνοεῖς, κ' ἐκείνη ποῦ μ' ἐγνωρίσιν, ἀπὸ τοῦ μαντυλοῦδι:

— Ξενο μ' τὸ μαντυλοῦδι σου γιατί 'νε ληρουμένο;

— Ἡ ξενητιά τὸ λέρουσι, τὰ ἔρημα τὰ ξένα.

— Δὲν μοὶ τὸ στέλνεις μὴ βραδυὰ νὰ σοὶ τὸ μοσκοπλίνου;

— Ποῦ ναῦρξ κὴρ μ' τὸ θερμό, ποῦ ναῦρξ τὸ σπαῦνι;

Τὸ ἐπλυνι, τὸ πῆλιν ἀπάνω ἐτὰ στηβουδία τ'ς, γιά νάβ' ἢ κάψ' ἀπ' τὴν καρδιά νὰ 'λιάσῃ τὸ μαντύλι.

Γ

Κορσίον ἐτραγοῦδης 'πάν' σὲ γυαλίον πύργον. Τὸ 'περμαχίδ' ἦταν 'ψηλὸ κ' ἡ κόρη βραχυνασμένη τὰ πῆρ' ἀγέρας τὴ λαλιὰ πᾶσι μὲς' τοῦ θαλάσσου, κ' ὅσα καρδιά τὰκουσαν ὀλα λιμνίονα 'πῆραν, μόν' 'να καρδί κρητικὸ λιμνίονα δὲν ἔπῆρε.

— Δὲν σὲ φοβοῦμαι, κῦρ Βουριά, κ' ἐξένα τριλλο-Νόθη.

ἔχου καρδ' ἀπὸ καρδιά, κατάρτι ἀσημένιο,

ἔχου κ' ἐνα ναυτόπῆδο ποῦ ἔχει τοὺς ἀνέμοι.

Ἀνέβα μπερὲ ναυτόπῆδο, ανέβα ἐτὸ κατάρτι,

νὰ δῆξ τιάρας θὰ σ'κούθῃ, τί ἀνεμος θὰ σῆρῃ.

Μὲ γέλοια γέλ' ἀνέβην, κλαίοντας κατηβαίνεις:

— Τί εἶδες μπερὲ ναυτόπῆδο κὴ κλαῖς κὴ κατηβαίνεις;

— Εἶδα τὴν Πόλι πῶς γαλῶν, τὰ κάστρα τ'ς πῶς κρημνίζου;

ὄ' ἀκούς τιάρας θὰ σκουθῆ, κὴ τί σουργιάς θὰ σῆρῃ;

θὰ σῆρῃ τριά μπερὲν οὐρα, τρεῖς μέρες κὴ τρεῖς νύχτες, θὰ ἔραρξῶσιν δενδρικά, θὰ ξεπατώσῃ σπῖτια.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς Χ. Γερογιάννη)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΕΡΩΤΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΩΝ ΚΑΒΟΥΡΩΝ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Δάρβιν καὶ μετ' αὐτὸν πολλοὶ ἄλλοι φυσιοδίφαι ἀναφέρουσι ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ βίου πολλῶν ζῶων παραδοξότατα πράγματα περὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῶν ἀρρένων καὶ τῶν τεχνασμάτων ἅτινα μηχανεύονται ὅπως καταστῶσιν ἀρσενὰ εἰς τὰ θήλεα. Πλὴν ἄλλων ἀπειραριθμῶν ἀπεδείχθη ὅτι καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ μεταξὺ τῶν πετεινῶν αἰματηραὶ μάχαι κύριον σκοπὸν ἔχουσι τὴν ἐπίδειξιν ἀνδρείας, ὅπως προσελκύουσι τῶν ὀρνίθων τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ὑποταγὴν. Ἐσχάτως ὅμως ἀγγλος τις ἐπιστήμων ἐδήμωσε ὅλως καινοφανεῖς παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῶν θαλασσιῶν καρκίνων, τῶν κοινῶς καθεοῦρων. Καὶ τὸ δυσαιδὲς αὐτὸ ὄν ὑπεῖκον εἰς τὸν παντοδύναμον τῆς φιλαρσεσκίας νόμον φιλοτιμείται νὰ ἐπίδειξῃ εἰς τὴν θήλειαν τῆς ἐκλογῆς του, εἰς τὴν φιλότατην τῆς καρδίας του, ὅτι ἀκριβῶς δὲν ἔχει: χάριν, ἐλαφρότητα καὶ εὐκαμφίαν. Ἄρα λοιπὸν ἰδῆ ταύτην παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀνέρχεται ὁ κύριος ἐπὶ λίθου καὶ ἰστάμενος εἰς τοὺς τελευταίους πρὸς τὰ ὀπίσω πόδας ἀρχίζει... νὰ χορεύῃ μανιωδῶς. Πηδᾷ, περιστρέφεται, ταλαντεύεται, ἀνακινεῖ εἰς τὸ κενὸν τοὺς βραχίονας, ὡς ἐπικαλούμενος τὴν εὐσπλαγγίαν τῆς σκληρᾶς ἐκείνης, καὶ ἐπὶ τέλους πίπτει κατάκοπος ὡς χορευτὴς μετὰ γοργότατον στρόβιλον. Ἄν ἡ θήλεια γοητευθεῖσα ἐκ τοῦ χοροῦ πλησιάσῃ τὸν ἐρωτευμένον κάβουρον, οὗτος ἐγείρεται πάλιν καὶ ἀρχίζει τὸν χορὸν. Πολλάκις δὲ κάβουρος τις θιασώτης φαίνεται τῶν συγχρόνων εὐρωπαϊκῶν χορῶν, προσπαθεῖ ἐκτείνων ἀπαλῶς τὴν ἀγκάλην νὰ παρασύρῃ καὶ τὴν κυρίαν εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ. Ὡστε τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τὰ τόσα λόγια περὶ χοροῦ καὶ πηδημάτων τῶν καθούρων κυροῦνται νῦν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Παραδόξος ἐπιστημονικὴ μονομαχία: Δύο ἰατροὶ ἀμερικανοὶ συζητοῦντες περὶ τῆς καλλιετέρας θεραπευτικῆς μεθόδου εἰς νόσημα τῆς κύστεως, ἀπεφάσισαν νὰ λύσωσι τὴν διαφορὰν ἐφαρμόζοντες ἐκάστος τὴν ἰδικὴν του μέθοδον ἐπὶ δεκάδος ἀσθενῶν. Ἡ μονομαχία αὕτη ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι κινδυνεύουσι οἱ μάρτυρες, ἐν ᾧ οἱ ἀντίπαλοι εἶνε ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς Οὐγγαρίας κ. Κορόσης ἀπὸ ἐτῶν ἡσυχολήθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἡλικίας τῶν γονέων ἐπὶ τῆς κρᾶσεως τῶν παιδίων. Πρὸς τοῦτο ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν 24,000 περιπτώσεις. Κατὰ τὰ συμπεράσματά αὐτοῦ λοιπὸν: Τὰ παιδιά ὄν ὁ πατὴρ εἶνε νεώτερος τῶν 20 ἐτῶν γεννῶνται ἀσθενικά, ἐπίσης καὶ ἐκείνα ὄν ὁ πατὴρ ὑπερέβη τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος· εὐρωστώτερα παιδιά γεννῶσι πατέρες ἔχοντας ἡλικίαν 25—40 ἐτῶν καὶ μητέρες οὐχὶ μείζονα τῶν 35. Τὰ γεννώμενα ἐκ πατρὸς μάλλον ἡλικιωμένου τῆς μητρὸς εἶνε εὐρωστώτερα ἢ τὰ γεννώμενα ἐκ γονέων ὁμηλικίων.

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἐδιμβούργου ὁ κ. Ἀϊτ-κεν ἀνεκοίνωσε τινὰ ἐσχάτως περὶ εἰδικῶν συσκευῶν δι' ὧν μετροῦνται τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ μόρια κονιορτοῦ. Κατὰ τὰ γινόμενα πειράματα ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἐγένετο ἡ ἀνακοίνωσις εὐρέθη ὅτι ἐν κυβικῶν ἑκατοστόμετρον περιεῖχε 400 χιλ. μόρια κονιορτοῦ χαμηλά δὲ πλησιέστατα τοῦ θαλάμου 3,500,000 μόρια. Φανταζόμεθα πόσα τοιαῦτα θὰ περιέχῃ ἐν κυβικῶν ἑκατοστόμετρον ἀθηναϊκοῦ ἀέρος.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΞΙΦΙΟΥ

Πρό τινος νορβηγικῶν τι ἀτμόπλοιοι, ὁ «Πρίγκηψ Εὐγένιος», ἐν ᾧ ἐταξείδευεν ἀπὸ Μοντεβιδεο εἰς Κιόκι, παραπλέον τὴν νήσον Φερνάνδο Νορόνα συνεκρούσθη σφοδρῶς περὶ τὸ λυκαυγὲς πρὸς στερεὸν τι ἀντικείμενον, ὅπερ ἦτο δυσδιάκριτον ἐνεκα τοῦ σκότους. Τὴν ἐπιούσαν ὁμοῦ παρατηρήθη εἰς τὸ σκάφος ῥήγμα δι' οὗ εἰσέερχε τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς ἐξαγωγήν αὐτοῦ ἐχρησιάσθη κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας νὰ θέτωσιν εἰς ἐνέργειαν τὰς ὑδραντλικὰς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καθ' ἑκάστην. Ἄμα τῷ κατάπλω τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς Κιόκι ἀνεκάλυψαν, κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τούτου, τὸ ῥύγχος ξιφίου, ὅπερ εἶχεν ἐμπαγῆ εἰς τινὰ πλευρὰν τοῦ πλοίου καὶ ἐξῆλθε ταύτης κατὰ ἡμίση δακτύλον. Ὅτε δὲ βραδύτερον εἰσῆλθε τὸ ἀτμόπλοιο ἐν τὴν δεξαμενὴν πρὸς ἐπισκευήν, ἀφῆρη θὲν τὸ τεμάχιον τοῦ ῥύγγου, ὅπερ εἶχε διατρύπησθαι τὸ μεταλλικὸν περικάλυμμα τοῦ σκάφους μίαν σχινοὶδαν πύλινον ἐξ ἡμίσειας δακτύλων καὶ εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ὕδρον τοῦ πλοίου εἰς βάθος ἑνδεκα δακτύλων. Τὸ ὅλον μήκος τοῦ τεμαχίου τοῦ ῥύγγου ἦτο 17 περίπου δακτύλων.

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἐξῆς παράδοξον ἱατρικὸν φαινόμενον συνέβη ἐσχάτως ἐν Χάλκῃ συνταράξαν τὸς κύκλους τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱατρῶν:

Μαθητὴς τις τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἡλικίας δέκα ἐννέα ἐτῶν ἠσθένησε πρὸ πενήτην ἀκριβῶς ἡμερῶν. Προσεκλήθησαν πάραυτα οἱ ἐγκριτότεροι τῶν ἱατρῶν καὶ μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου τῆς Σχολῆς ἱατροῦ ἐχαρακτήρισαν τὴν ἀσθένειαν ὡς πνευμονίαν, καθ' ἣ καὶ ἔδωκαν τὰ ἀπαιτούμενα φάρμακα. Ἄλλ' ἡ ἀσθένεια ὁσμημέραι καθίστατο σοβαρώτερα. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀσθενὴς προσεβλήθη ὑπὸ νόσου, τότε δ' οἱ ἱατροὶ ἐχαρακτήρισαν τὴν νόσον ὡς μηνιγγίτιδα. Οἱ γονεῖς τοῦ νεανίου συνήνωσαν τὰς φιλοσόφους τῶν περιβάλλειν μετὰ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια ἔβαινε ἐπὶ τὰ χεῖρα. Ἐπὶ τέλος οἱ ἱατροὶ κατανοήσαντες ὅτι τὰ φάρμακα τῶν δὲν εἶχον ἐπιρροήν, ἐδήλωσαν εἰς τοὺς γονεῖς ὅτι πᾶσα περὶ τῆς διασώσεως τοῦ υἱοῦ ἐλπίς ἀπόλωτο καὶ ἀνεχώρησαν τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις διετέλει ἐν παντελεῖ ἀναίσθητος, μηδὲν ἐνοῶν μηδ' ἀκούων, ἀλλὰ καὶ μηδὲν ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν γευόμενος. Καὶ ἔντως πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἐξαφανισθῆναι οἱ γονεῖς ἐβόησαν τὸ τέκνον τῶν, οἱ μαθηταὶ τὸν συμμαθητῆν τῶν. Αἰφνῆς πρῶτιν τινὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ ἀσθενὴς ἐνῶ ἦτο βυθισμένος εἰς λήθαργον ἀνίσταται, ἀνοίγει τοὺς

ὄφθαλμούς, κατέρχεται τῆς κλίνης καὶ ἐρωτᾷ περὶ τῶν γονέων αὐτοῦ, οἵτινες εἶχον μεταβῆ εἰς Πέραν ὅπως ἐτοιμάσωσι τὰ τῆς κηδείας! Οἱ ἐν τῇ σχολῇ καταλαμβάνονται ὑπὸ φόβου καὶ αἱ περὶ θαυμάτων δοξασαὶ μαθητῶν τινῶν ἐπιρρῶνύονται! Ὁ ἀσθενὴς εἶνε ὑγιῆς, ὑγιέστατος! Ὁ ἱατρός τῆς σχολῆς γράφει τότε ἐν σπουδῇ ἐπὶ τινος τεμαχίου χάρτου τὰς λέξεις: «Τὸ παιδί ἐξύπνησε» καὶ ἀποστέλλει αὐτὸ εἰς τὸν διευθυντῆν τῆς σχολῆς παραδίδοντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μάθημα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Ὁ διευθυντὴς λαμβάνει τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου, ῥίπτει ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα καὶ ἐκλαδῶν τὴν λέξιν ἐξύπνησε: ἐξέπνευσε, τρέχει ἐν σπουδῇ εἰς τὴν σχολὴν, ὅπου ὄλον τὸ προσωπικὸν ἴστατο παρὰ τὴν θύραν. — Νὰ κατεβάσωμεν τὸ παιδί; ἐρωτᾷ ὁ ἱατρός. — Βεβαίως, ἀπαντᾷ ὁ διευθυντὴς, πρέπει πρῶτον ὁμοῦ νὰ προσειδοποιήσωμεν τοὺς γονεῖς του. — Ἀλλὰ νὰ μὴ κρυώσῃ; — Νὰ κρυώσῃ; . . . τί λέγετε; φωνεῖ ἐκπληκτος ὁ διευθυντὴς δὲν ἀπέθνηκε; Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐφάνη κατερχόμενος ὁ πρῶτος ἀσθενὴς καὶ ἀσπάζεται φιλοστόργως τὴν χεῖρα τοῦ διευθυντοῦ πλήρης δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων. Ἡ συνέχεια ἀπλουστάτη. Ὁ νέος μετέβη εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ εὐρίσκειται νῦν παρ' αὐτοῖς ἀπολαύων ἀκρας ὑγείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΤΕΧΝΑΙ

Ἄτλαντα τῶν ζώων καὶ φυτῶν τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος ἐκδίδουσιν ὁ γνωστὸς νομισματολόγος F. Imhoof μετὰ τοῦ O. Keller, συγγραφῆς τῆς περὶ τῶν ζώων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μονογραφίας. Ὁ ἄτλας οὗτος θὰ περιέχῃ εἰκοσιεὶς φωτοτυπικούς πίνακας, ὧν οἱ ἡμίσεις νομισμάτων ἀρχαίων ἐχόντων τύπους ζώων ἢ φυτῶν, οἱ δ' ἄλλοι σφραγιδολίθων μεθ' ὁμοίων παραστάσεων. Εἰς τὰ πραγματικὰ ζῶα καὶ φυτὰ προστίθεται καὶ ἡ τάξις μυθικῶν ζώων καὶ συμβολικῶν τερατιῶν εἰδῶν, ὧν αἱ ἀπεικονίσεις εἶνε σπουδαιόταται διὰ τὴν μελέτην τῆς ἀρχαίας μυθολογίας καὶ τῆς συμβολικῆς.

Μουσικὴ σύνθεσις τοῦ πρίγκηπος Φρειδεरिकοῦ τῆς Πρωσίας, ὅστις εἶνε διακεκριμένος μουσικός, ἐπισύρει τὸν γενικὸν ἔπαινον ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ εἶνε τετραφωνία ἐγγάρτων ὀργάνων καὶ ἐξετελέσθη ἐσχάτως ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Βερολίνου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ πολλῶν κεκλημένων.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἐγένετο πρό τινος ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ τελευταίου ἐκλεγέντος εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Λαμπιὸς νέου ἀκαδημαϊκοῦ Μεριάκ. Ἐξ ὀνόματος τῆς ἀκαδημίας προσεφώνησεν αὐτὸν κατὰ τὰ εἰθιμένα ὁ Ἰούλιος Σίμων.

Ἡ διεθνὴς ἐκθεσις τῶν Βρυξελλῶν ἡ γενομένη κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀφῆκεν ἔλλειμμα 400 χιλιάδων φράγκων.

Ἄντι 590 λιρῶν στερλινῶν ἐπωλήθη ἐσχάτως ἐν Λονδίνῳ παλαιὸν τι βιβλίον εἰς μικρὸν σῆμα περιέχον ἐννέα δράματα, ἐν οἷς τέσσαρα τοῦ Σαίξπηρ.

Ἐν ἡλικίᾳ 104 ἐτῶν ἀπέθανεν ἐν Παρισίῳ ὁ προσβύτατος τῶν συγχρόνων ἐπιστημόνων γάλλος χημικός Σεβρέλ. Ὁ Μιχαὴλ Εὐγένιος Σεβρέλ ἐγεννήθη ἐν Ἀνζερ τῇ 31 Αὐγούστου 1786, ἦτο δὲ υἱὸς διακεκριμένου ἱατροῦ. Κατὰ τὸ 1810 διορίσθη παρασκευαστὴς ἐν τῷ φυσιογραφικῷ μουσεῖῳ τῶν Παρισίων, τρία

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο ΒΡΑΧΙΩΝ ΜΙΑΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Μεταξὺ τῶν προσώπων τοῦ ἐν Βιέννῃ νέου δραματικοῦ θεάτρου (Hofburgtheater) ἐξέχει διὰ τὴν τέχνην ὅσον καὶ διὰ τὸ εὐπλαστον τοῦ σώματος ἡ ἠθοποιὸς Χάυερλανδ. Κατὰ τὰς βιενναίας ἐφημερίδας ὁ δεξιὸς βραχίον τῆς καλλιτέχνιδος ταύτης ἔχει καὶ μικρὰν ἱστορίαν προσθέτουσαν πλεῖονα σημασίαν εἰς τὸ κάλλος τοῦ καὶ προσεπικυροῦσαν αὐτῇ. Ἡ ἱστορία εἶνε ἡ ἐξῆς: Ὁ ἐν Δρέσδη γλύπτης Σίλιγκ, ὁ κατασκευάσας τὸ ἀγαλμα τῆς Γερμανίας, ὅπερ ἐστήθη παρὰ τὸν Ῥήνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐζήτηε εἰς μάτην πρότυπον διὰ τὸν δεξιὸν βραχίονα αὐτῆς κρατοῦντα τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα. Ἀπλητισμένος πλέον ἐκ τοῦ κακοσχήμου ὄλων τῶν βραχιόνων τῶν ἐν Δρέσδη γυναικῶν ἔτυχε νὰ μεταβῇ ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸ θεάτρον. Ἐξενίζετο ἐκεῖ τότε ἡ δεσπινὴ Χάυερλανδ' εἰς τινὰ δὲ σκηνὴν τοῦ παριστανόμενου δράματος, ἐκίνησε τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ τσαυτῆς μεγαλοπρεπειίας, ὥστε ὁ καλλιτέχνης ἀνεπύθησε περιχαρῆς ἐκ τῆς θέσεώς του. Εἶχεν εὐρὴν ὅτι ἐζήτηε. Τὴν ἐπομένην ἐπισκεφθεὶς τὴν ἠθοποιὸν, ἀφηγήθη τὸ συμβῆναι καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ παράσχῃ ὡς πρότυπον τὸν βραχίονά της εἰς τὸ ἀγαλμα τῆς πατρίδος. Εὐχαρίστως ἀποδεχθεῖσα τὴν πρότασιν μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σίλιγκ καὶ ἀνασύρουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔδωκε τὸ πρότυπον τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου βραχιόνος, ὃν ἀναπαρέστησε γιγάντειον καὶ ἀθάνατον ἡ τέχνη.

ΑΚΟΥΣΙΩΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Κατὰ τὰς εορτὰς τῆς Νικαίας εἶχε προκηρυχθῆ καὶ ἀγὼν καλλονῆς ἐν δημοσίῳ χορῷ μεταξὺ τῶν ἀνευ προσωπίδος γυναικῶν, τοῦ ὁποῦ ἄλλον εἶχον ταχθῆ χιλία φράγκα. Τὸ βραβεῖον ὁμοφώνως ἐδόθη εἰς τὴν πλουσίαν ἀμερικανίδα κυρίαν Πήρς. Ἡ περικαλλὴς ἀμερικανὶς μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθε τοῦτο, καθύπερθε ἠγνόει καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος τὴν ὑπαρξίν, οὐδ' ἠγνόει νὰ συμμετάσχῃ αὐτοῦ καὶ ὅλους ἀμέριμνος περιήρχετο τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἐν τοῖτοις λαβοῦσα τὸ χιλιοφράγκον βραβεῖον ἐδώρησεν αὐτὸ αὐθραι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Τὸ ἐξῆς φοβερὸν ἐπεισόδιον συνέβη ἐσχάτως εἰς σιδηροδρομικὸν συρμὸν παρὰ τὰς ἀκίας τῆς Βιργινίας: Ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ διασχίσῃ εὐρύτατον λειμῶνα εὐρέθη οὗτος πυροπολούμενος. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἦλπισαν ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ διέλθωσι τὴν ζώνην τοῦ πυρός, ὑπερὸν ὅμως εἶδον ὅτι ἦτο αὐτὴ πολὺ μάλλον ἐκτεταμένη ἢ ὅσον ἐφαίνετο μακρόθεν. Ὁ συρμὸς τότε ἀνέκοψε τὸν δρόμον καὶ ἤρχισε νὰ ὀπισθοχωρῇ. Ἄλλ' ἦτο ἄργά τὸ πῦρ εἶχε καταλάβῃ ἐκ τῶν ὀπισθεν τὴν ὁδόν, προχωρεῖ δὲ ταχέως καὶ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν. Οἱ ἐπιβάται ἐντρομοὶ ἔβλεπον ἐγγίζοντα βέβαιον θάνατον ὁ ἀπὸ καθίστατο πνιγηρὸς, ἐκαίνοντο σχεδὸν ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν. Ἐπὶ τέλος ὁ μηχανικός βλεπὼν τὴν τελευταίαν ὥραν ἐγγίζουσαν ἀπορασιζει

δ' ἔτη βραδύτερον καθηγητῆς ἐν τῷ λυκείῳ Καρλομάγνου. Τῷ 1830 διεδέχθη τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Βακελῆν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς χημείας, ἣν καὶ ἐδίδαζε μέχρι τοῦ 1887. Ἐπὶ 80 ὄλα ἔτη ἐργασθεὶς ἐν τῷ φυσιογραφικῷ μουσεῖῳ κατέγινεν ἰδίως εἰς τὴν μελέτην τῶν λιπαρῶν σωμάτων καὶ τῶν βαρικῶν ὑλῶν. Ὡς γνωστὸν ὁ Σεβρέλ εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῶν ἐκ στέατος κηρίων.

Ἐστία εἶνε ὁ τίτλος δράματος τοῦ Αἰμιλίου Βερζερὰ τὸ ὅποιον μέλλει νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ παρισινῷ θεάτρῳ τῶν Varietés, πρωταγωνιστοῦσης τῆς Σάρας Βερνάρ.

Ἡ ἐφημερίς τοῦ Πεκίνου πανηγυρίζει κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τὴν χιλιετηρίδα αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἐν Ἀρκανσὰς τῆς Ἀμερικῆς εἰς μαυρὸς ὀνόματι Ἀβραὰμ Λίγκαλν ἐγένετο αἰφνῆς πλοῦσιος, ἐνῶ ἦτο πτωχότατος, διὰ τῆς εὐρέσεως 70 χιλ. δολларίων κεκοιμημένων ἐντὸς κορμοῦ δένδρου παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Μισισσιππὶ. Ὁ εὐτυχὴς μαυρὸς εἰς ὑπερβολὴν ἐνάρετος ἠθέλησεν ἐν ἀρχῇ νὰ ζητήσῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ θησαυροῦ καὶ μόλις ἐπέισθη ὑπὸ τῶν οἰκείων νὰ μὴ προβῇ εἰς τοῦτο.

Ἡ πολιτεία τοῦ Κοννεκτικούτου ἐν Ἀμερικῇ ἐφήφισεν ὀριστικὸν νόμον ἀπαγορεύοντα τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ εἰς παιδία μικρότερα τῶν 16 ἐτῶν. Ὁ νόμος οὗτος ἔχει αὐστηροτάτας ἀπαγορευτικὰς διατάξεις: ὁ πωλὼν ἢ παρέχων καπνὸν εἰς ἀνήλικον παιδίον τιμωρεῖται διὰ προστίμου μέχρι 50 δολларίων, παιδίον δὲ συλλαμβανόμενον μετ' οὐ σιγῆρον ἀνὰ χεῖρας τιμωρεῖται διὰ προστίμου μέχρις 7 δολларίων.

Κατὰ τινὰ παράστασιν τῆς «Καλύβης τοῦ Μπάρμπα Θωμά» ἐν πόλει τῆς δυτικῆς Βιργινίας συνέβη τὸ ἐξῆς δυστύχημα: μεγάλη λυχνία πετραλοῦ ἀνηρτημένη ὑπὲρ τὴν σκηνὴν ἔπεσε καὶ διαρραγεῖσα μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὰ παραπετάσματα. Τὸ κοινὸν ἐντρομον ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐκ τῆς συμπίσεως δὲ ταύτης πολλοὶ ἐπληγώθησαν εὐτυχῶς οὐδεὶς ἐφευεῖθη. Τὸ πῦρ ἐγκαίρως προλήφθην ἐσθῆθην ἔνευ μεγάλῃ ζημίᾳ.

Ἐν Χικάγο ἰδρύθη ἄρτι ἐργοστάσιον, ἐν τῷ ὁποίῳ κατασκευάζονται καθ' ἑκάστην ἐν ἑκατομμύριον πέταλα. Πρὸς τοῦτο ἐργάζονται 65 μηχαναὶ, ὧν ἐκάστη παράγει ἐτοιμὰ 550 πέταλα κατὰ λεπτόν, ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει μηχαναὶ παρήγγον οὐχὶ πλεῖονα τῶν 45 πέταλων κατὰ λεπτόν.

Ἐν Νέα Ὑόρκῃ πλοῦσιος τραπέζιτης ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ κτίσῃ οἶκον ὑψηλότατον ἀποτελούμενον ἐκ δεκαεσσάρων ὀρόφων. Μόλις δὲ εἶχε θῆσῃ τὸ οἰκοδόμημα εἰς τὸ ὕψιστον σημείον καὶ ἐκρημνίσθη αἰφνῆς ἐκ θεμελίων. Εὐτυχῶς ἡ καταστροφὴ συνέβη κατὰ κυριακὴν καὶ οὐδεὶς ἐργάτης ἢ ἄλλος τις ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια.

Εἶνε ἐκτεθειμένος πρὸς πώλησιν ἐν Βρυξελλῶν παρὰ τινι κομηματοπώλῃ θαυμαστὸς ἀδάμας βάρους 24 1/8 καρατ. καὶ διαυγέστατος. Ἡ ἀξία αὐτοῦ υπολογίζεται εἰς 100 χιλ. φράγκων. Ὁ ἐμποῖων αὐτὸν εἶνε πρίγκηψ τις, εἰς ὃν ἔδωκ' ἡτὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Ἀλεξάνδρου Β'.

Ὡς γνωστὸν ἐν Ἀμερικῇ αἱ πόλεις φυτρώνουν ὡς οἱ μύκητες. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐκτίσθη ὁ πρῶτος οἶκος νέας πόλεως ἐν τῷ Βορειοαμερικανικῷ κράτει Βιργινίαν, εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα Γλάδστον. Τὴν σήμερον ἡ πόλις αὐτὴ ἀριθμεῖ 2000 κατοίκους, ἔχει μίαν εὐρετὴν ὁδὸν φωτισμένην δι' ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, δημοαρχεῖον, πέντε ναοὺς, τρία σχολεῖα, δύο τραπέζας, ἐξ ἐργοστάσια, μίαν ἐφημερίδα καὶ πενήτην ἐμπορικὰ καταστήματα.

νά ρίψη τὸν κῦβον. Ἐντείνει πᾶσαν τοῦ ἀτμοῦ τὴν δύναμιν καὶ μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διευθύνει τὸν συρμὸν κατεπάνω εἰς τὰς φλόγας. Οὕτω διηλθον κυριολεκτικῶς διὰ μέσου τοῦ πυρὸς καὶ εὐρέθησαν εὐτυχῶς μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰς ἐλευθέρου ἀέρα. Ἄν ἐπ' ὀλίγον ἔτι ἤργασθον ὅλοι θὰ ἐχάνοντο· αἱ ἄμαξαι εἶχον ἤδη ἀρχίσῃ νὰ καίωνται καὶ οἱ ἐπιβάται ἐπνίγοντο ἐξ ἀσφυξίας.

ΠΑΘΗΣΜΟΣ ΚΤΗΝΩΝ

Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας δημοσιευθεῖσαν πρό τινας ἀπογραφικῆν σημείωσιν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν γῆν κτηνῶν ἀνέρχονται ταῦτα κατὰ πιθανὸν ὑπολογισμὸν, εἰς 227,336,475 ζῶα κερασφόρα, 59,839,329 ἴππους, 449,668,456 πρόβατα καὶ 95,544,447 χοίρους. — Οἱ ἡμίονοι ὑπολογίζονται εἰς 8 ἑκατομμύρια, ὧν 2 ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, 3 εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Ἰταλίαν, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὰ ἄλλα κράτη. — Αἱ αἰγες ἀνέρχονται εἰς 29 ἑκατομμύρια, ὧν 18 ἐν Εὐρώπῃ, 4 ἐν Ἀσίῃ, 3 ἐν Ν. Ἀμερικῇ, 4 ἐν Β. Ἀμερικῇ, Αὐστραλίᾳ καὶ Ἀφρικῇ.

ΦΡΙΚΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Κρημνιζομένου τοῦ τοίχου ἐνὸς ὑπογείου ἐν Βενετία εὐρέθη κεκλεισμένος ἐντὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος μάλις ζῶν, σκελετὸς κινούμενος, ὅστις ἐπρίσθη εἰς τοὺς πόδας τῶν ἐργατῶν ζητῶν ἄρτον καὶ ἀέρα. Γενομένων ἀνακρίσεων ἀνεκαλύθη ὅτι εἶχον ἐγκλείσει αὐτὸν ἐκεῖ οἱ γονεῖς του ὅπως σφετερισθῶσι κληρονομίαν τινὰ ἀνήκουσαν εἰς αὐτόν! Ἐρριπτον δὲ ὀλίγην τροφήν, ὡσάντις ἐνεθυμοῦντο τοῦτο, δι' ὅπως ἦν εἶχον ἀνοίξῃ εἰς τὸν τοίχον.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν ὄλων τῶν ἐν Γενεύῃ ἐνοικιζομένων δωματίων εἶνε ὅτι δῆθεν ἔχει κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ ὁ Ρουσσώ. Ἐσχάτως ξένος τις μεταβαίνει εἰς οἶκον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνοικιάζοντο δωμάτια μετ' ἐπίπλων καὶ ζητεῖ ἐν.

— Ἴσα ἴσα, λέγει ἡ οἰκοδέσποινα, θὰ ἔχετε τὴν τύχην νὰ κατοικήσετε ἐκεῖ ὅπου ἔχει κατοικήσῃ ὁ Ρουσσώ.

— Πῶς γίνεται;

— Αὐτὸ ποῦ σὰς λέω· καὶ δὲν ἄλλαξε μάλιστα τίποτε ἀπὸ τότε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια.

— Ἀστείαυεσθε;

— Λόγον τιμῆς! Κυτάξτε τὸ τραπέζι. Ἐδῶ ἔγραψε τὸ Κοινωνικὸν ν Συμβόλαιον.

— ὦ! ὦ!...

— Ὅριστε τὸ συρτάρι ποῦ ἔβαζε τὰ ἀσπρόρουχά του.

— Καλὲ ἀλήθεια!...

— Ἡ πολυθρόνα του· τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου. Τὸ κρεβάτι ὅπως ἦτον...

— Ἄ! μὰ ἐλπίζω τοῦλάχιστον πῶς θ' ἄλλαξαν τὰ σενδόνια ἀπὸ τότε.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ χρησιμότης τοῦ στρατοῦ.

Ὁ μικρὸς Νίκος βλέπων ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς μουσικῆς μεταβαίνει εἰς τὰ Ἀνάκτορα πρὸς ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς:

— Μαμά, ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ποῦ δὲν παίζουν μουσικὴ τί κάνουν ποῦ πηγαίνουν μαζί;

Ἡ ὥρα τοῦ Ἀγαθόπουλου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ τινας φίλου του γυρίζει ἐξω τὴν νύκτα διασκεδάζων. Ἡ ὥρα εἶνε προχωρημένη ὁ φίλος ἐδαρύνθη:

— Πᾶμα σπίτια μας πλεῖα· εἶνε δύο ἡ ὥρα.

— Μία εἶν' ἀκόμη, λέγει ὁ Ἀγαθόπουλος.

— Δύο εἶνε.

— ὦχ, ἀδερφέ, μία σοῦ λέω... Τώρα τὴν ἄκουσα ποῦ χτύπησε δύο φοραῖς!

Ἀλλαγὴ τιμωρίας.

Ὁ Μιμῆς εἶνε, ὅπως τὰ πλεῖστα παιδιά, λαίμαργος, διὰ τοῦτο, ὡσάντις ἀτακτεῖ, ὁ πατήρ του ὡς μόνον ποινὴν ἐπιβάλλει νὰ φάγῃ ξηρὸν ψωμί.

Ὁ Μιμῆς χθὲς εἶχε κάμη μεγάλην ἀταξίαν καὶ προβλέπων τιμωρίαν πλησιάζει ταπεινῶς τὸν πατέρα του καὶ διὰ φωνῆς παρακλητικῆς:

— Καλὲ μπαμπά, αὐτὴ τῆ φορά μὴ μ' ἀφίσης μόνον μὲ ψωμί, ἄφρσέ με μόνον μὲ γλύκισμα.

Λογικὴ τῶν παιδῶν.

— Διότι, τί θὰ πῆ γῆρος;

— Νά, ὁ ἄντρας τῆς χήρας.

Ἀφαίσεις κωλύματος.

Ἀστυνομικὸς κλητῆρ συλλαμβάνει χωρικόν, ὅστις προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ ἐνα μπάγκον ἐκ τῆς δειροστοιχίας:

— Τί σοῦ φταίει; ὁ μπάγκος καὶ πολεμῆς νὰ τὸν βγάλῃς;

— Τί μοῦ φταίει, ὀρέ; Πιάνει τὸν τόπο καὶ δὲν μ' ἀφίνῃ νὰ κάτω κατ' ἄρῃ!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΨΑΡΟΚΟΚΚΑΛΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟΝ

Ὅχι σπανίως συμβαίνει νὰ σταθῇ καὶ πᾶσα προσπάθεια πρὸς κατάποσιν αὐτοῦ ἀποβαίνει ἐνίστε ματαία, ἀνάγκη δὲ πολλάκις νὰ προστρέξῃ τις ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἰδίους δακτύλους ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λαβίδα τοῦ ἱατροῦ. Ὅλα αὐτὰ ἀποφεύγονται δι' ἐνὸς ὤμου αὐτοῦ. Συντρίβει τις τὸ κέλυφος καὶ ῥοφᾷ διὰ μιᾶς τὸ περιεχόμενον, εὕτω δὲ ἀσφαλῶς καὶ ἀκόπως παρασύρεται καὶ τὸ ψαροκόκκαλον.